

SEVGI

dünyası

SAYI: 112944/2002/01 FİYATI: 1.500.000

SEVGİYE ULAŞMAK SEVGİ İLE YAŞAMAK

Dr. Refet Kayserilioğlu

KRİZDE KRİSTALİZE OLAN

Güngör Özyiğit

HAYATTAKİ DURUŞLARI

Özenç Kayserilioğlu

KENDİME MEKTUPLAR

Nelda Bayraktar

SILVER BIRCH ÖĞRETİLERİ

Ceviren: Acar Doğanğün

AYIN DOSYASI : MİLENYUM ÇİZGİSİ

Aylık Kültürel
ve Siyasi Dergi

Cilt: 34
OCAK 2002
Sayı: 397

SEVGİ YAYINLARI
TİC. LTD. ŞTİ.
adına
Sahibi ve Genel Yayın
Müdürü
Dr. Refet Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar,
Özenç Kayserilioğlu
Hale Ürkmezgil

Halkla İlişkiler Müdürü:
Tülin Özyiğit

Haberleşme Sorumlusu
Kâzım Erdemoğlu
250 42 42

Okur - Abone İlişkileri
Kâzım Erdemoğlu
252 85 85

Yönetim Yeri:
Aydede Caddesi
Kıvılcım Apt. No. 4/5
80090 Taksim/İSTANBUL
Tel: (0212) 250. 42. 42.

Yazışma Adresi:
SEVGİ DÜNYASI
P.K.471-Beyoğlu; 80090
İSTANBUL

Mizampaj ve
Teknik Danışman
Hale Ürkmezgil

Dizgi:
Özenç Dizgi

Baskı
Anka Basım
0212 629 01 83

Fiyatı: 1.500.000 TL
Yıllık Abone:
18.000.000 TL.
Yurt Dışı: 25.000.000 TL.

Sevgili Dostlar Dr. Refet Kayserilioğlu	1
Sevgiye Ulaşmak Sevgiyle Yaşamak Dr. Refet Kayserilioğlu	
Krizde Kristalize Olan Güngör Özyiğit	11
Öyle Bir Vaha ki Nadide Kılıç	15
Esinler Olgay Göksel	18
Kendime Mektuplar Nelda Bayraktar	19
Silver Birch Öğretileri Çev: Acar Doğançın	21
İnternette Öyküler İki Yaşam Arasında Çev: Acar Doğançın	24
	26

Ayın Dosyası
Milenyum Çizgisi
Eşitlik, Kardeşlik, Özgürlük
Bireysellik Süreci
Türkiye'nin Misyonu

Hayattaki Duruşları Özenç Kayserilioğlu	36
59. Dakika Faktörü Nadide Kılıç	39
Hayatımız Mizah Güngör Özyiğit	47

Sevgili Dostlar

Dikkat ederseniz, toplumdaki dertlerin çoğunun, insanların birbirini sevmemesinden kaynaklandığını hemen görürsünüz. İnsanlar birbirlerini sevse, zenginle fakir arasında böyle uçurum olabilir mi? İnsanlar birbirini gerçekten sevse, suçsuz ve tanımadığı kişileri, terör diyerek insafsızca öldürebilir mi? İnsanlar birbirini sevse sömürü, işkence, yalan, iftira, kandırma, aldatma olabilir mi?



Elbette bütün kötülüklerin sebebi sevgisizliktir. İnsanlar birbirlerini sevmedikleri için düşmanlık, kavga, gözyaşı, kin ve nefret bitmek bilmiyor. Aslında bu kargaşadan, bu kör dövüşünden herkes rahatsız ve huzursuz oluyor. Herkes bu kaostan kurtulmak istiyor ama kurtuluşun yolunu, aslında çok açık, çok basit olan çıkış yolunu, bir türlü bulamıyorlar. Çünkü zihinler çıkar kaygusuyla şartlanmış, gönüller “önce ben” hırsıyla bulanmış durumdadır. Bencillik, çıkarıcılık sanki yaşamın vazgeçilmez şartı gibi görülmeye başlanmış durumdadır. Halbuki verenlerin, sevenlerin, iyilik edenlerin insanlara hizmet edenlerin mutluluğu her yerde apaçık görülüyor.

Göremeyenler, görmek istemeyenlerdir, gerçeklere gözlerini kapayanlardır.

Hepimiz aynı Yaratan'ın kulları olarak kardeşiz. Aynı ülkenin insanları olarak, inançlarımız, âdet ve geleneklerimiz de birbirine çok yakın. Bizlerin birbirimizi sevmemiz aslında çok kolay. Öyleyse neden sevmiyor insanlarımız birbirini. Çünkü iyi örnek göremiyorlar. Kötü örnekleri ise her gün her yerde bol bol görüyorlar. Ülkeyi yönetmeye talip olan politikacılar sevgiye, iyiliğe ve fedâkarlığa gerçek bir örnek olabilselerdi, her şey ne kadar süratle değişirdi. Ama bizler, sizlerle beraber güzel örnekleri insan kardeşlerimize göstereceğiz. Gönüllere ümit olacağız. İnsanlara huzur ve sevgi yolunun müjdecileri olacağız.

(Devamı 48. sayfada)

Sevgiye Ulaşmak, Sevgi ile Yaşamak

DR. REFET KAYSERİLİOĞLU



O, kuşların gönlüne doldu. Kuşlar en güzel nağmelerle aşkı terennüm etmeye başladılar. İnsanlar o ışık cümbüşüyle coştukça güldüler, sevinç kahkahaları attılar, sevdiler, sevildiler, âşık oldular. Âşık, ışıkla dolmuş, aydınlanmış, ışıkla yanmış demek değil midir zaten?

Evreni Bir Işık Sarmıştı

Bir ışık kapladı her yanı, birdenbire. Huzur veren, güç veren coşturan bir ışık. Gönüllere doldu, gönülleri yıkadı, arıttı. Çiçekleri sardı, renk renk, mis kokulu çiçekler bütün bahçeleri, kırları kapladı. Taşa toprağa vardı, onlar saygıyla eğildiler, o nurun önünde. Kuşların gönlüne doldu. Kuşlar en güzel nağmelerle aşkı terennüm etmeye başladılar. İnsanlar o ışık cümbüşüyle coştukça güldüler, sevinç kahkahaları attılar, sevdiler, sevildiler, âşık oldular. Âşık, ışıkla dolmuş, aydınlanmış, ışıkla yanmış demek değil midir zaten?

Bir müzik nağmesi geliyordu derinden o ışıkla beraber. Gönüller, maddeler, zerreler, küçükler ve büyükler o nağmeyle bir ritme giriyor, dans ediyor, bir düzenli akışın, bir güzel alışverişin ahengiyle raks ediyordu. Dünyayı ve evreni bir büyük senfoni kaplamıştı. Hakça alınan, hakça verilen güzellikler vardı. Alemlerde bir büyük denge kurulmuştu. Alınıyor, alındığı kadar veriliyor, daha fazlası verilmeye, ihtiyacı kadar alınmaya çalışılıyordu. İşte orada haset, kıskançlık yoktu. Orada “önce ben” yoktu, “önce sen” vardı. Herkes sevgiyle

birbirine destek olmaya, birbirini yüceltmeye çalışıyordu. Orada hır gürle, ayak oyunları, çıkarıcılık, kişilikler törpülenmiyordu. Övgü ile, değerleri, üstünlükleri belirterek, başarılar alkışlanarak insanlara güven ve değer kazandırılıyordu.

Sevgi bir yönüyle
gönülde duyulan
bir duygudur.
Ama diğer yönüyle
size sunulan veya
sizin başkalarına
sunduğunuz
bir nurdur,
bir enerjidir.

Diledi ki, o ışığın kaynağı olan, O Erişilmez Olan, doğruyu, sevgi yolunu kendileri bulsunlar, sevgimden varettilerim. Onlar vermeyi, almayı kendi çabalarıyla öğrensinler. Onlar sevmeyi, sevmeyi, sevgilide erimeyi ve o yüceliğe ermeyi kendileri görsünler, kendileri bulsunlar. Kendileri bulsunlar ki, o sevgi, o bilgi, o ışık, o nağme kendilerinin olsun. Kendileri ışık olsun, nağme olsun. İşte o

zaman, o bol ışık kısmen çekildi. Göz gözü görecektir, el yordamıyla birbirini bulacak kadar ışık kaldı ortada.

İşte o günden beri zor yol başladı. Doğru yolda gidenler, yanlış yolda gidenlerce engellenmeye başladı. Bazen iyiler, sevenler, doğru yolda gidenler galip geldi, dünya huzur ile, sevgi ile bereketle doldu. Bazen kötüler, sevgisizler, her iyi şeyi yıkmak için uğraşanlar galip geldi, ortalık karardı, gözyaşları, feryatlar her

yanı kapladı. Böylece bugünlere gelindi. Bugün, iyiler de çoğaldı, kötüler de çoğaldı. Kötülerin silahı kin, nefret, düşmanlık ve şiddettir. İyilerin silahı ise sevgi, hoşgörü, bağışlama ve sabırdır. Kötülerin silahı hızlı etki yapar, ama süresizdir, uzun zaman bölümünde kendi kendini yer bitirir, binbir engelle karşılaşır. İyilerin silahı yavaş etkili olur, ama uzun zaman bölümünde kendi kendini büyütür, çoğaltır, mutlu eder, güç katar. Onun için herkesçe destek görür. İşte bugün sevgiyi, sabrı, hoşgörüyle ve bağışlamayı silah bilenlerin günüdür, iyilerin günüdür. Çünkü dünya kötülüğün her çeşidini gördü, yaşadı, acısını çekti. Hâlâ da görüyor, yaşıyor, gözyaşı döküyor. Ve bu kötülükten, bu karanlıktan kurtulmayı istiyor. Sevgiyle yaşamak, sevgide yaşamak için yol gösterilmeyi bekliyor. Çünkü sevginin de bir yolu, bir yordamı, bir bilgisi vardır. Gönlnü sevgiye açanlara, insan kardeşini gerçekten sevenlere büyük iş düşüyor.

ŞEYHİN MÜRİDİ

Vaktiyle bilgide ve sevgide ileri gitmiş, gönül kapılarını tüm canlılara, tüm cansızlara ve Yaratan'ına açmış hayırlı bir şeyh vardı. Onun gönlü gibi

yüzü de, bakışları da nurluydu. Bakanlara huzur ve güven verirdi. Onun müritleri çoktu. Onun yolunda gidenler, onun tavsiyelerini uygulayanlar fazlaydı. Ve o bir sevgi çemberiyle kuşatılmıştı. Şeyhe gıpta eden müritlerinin mutluluğuna ve sevincine özenen bir kişi, şeyhe mürit olmak istedi bir gün. Varıp şeyhin yanına el öptü, önünde diz çöktü, "beni de müritlerinin arasına alır mısın şeyhim?" dedi. Şeyh: "Benim müridim olmak için beni çok seveceksin, beni her şeyden çok seveceksin" dedi. "Bunu yapabilirsen, benim müridim olabilirsin". Mürid adayı: "yaparım" dedi. Öyleyse git bir hafta süreyle hep beni düşün, hep beni sev ve beni her şeyden çok sevmeye çalış diye yanıtladı. Bir hafta sonra mürit namzedi şeyhin yanına vardı. Boynunu bükerek:

"Sizi her şeyden çok sevemiyorum. Aklıma türlü kuşkular, vesveseler geliyor." dedi. Şeyh bilgili ve tecrübeliydi. Biliyordu ki gönül kapıları sevgiye açılmamışsa, gönül kuşkuyla, kuruntuyla, vesveseyle dolardı. "Oğlum" dedi mürit namzedine. "Senin bu dünyada en çok sevdiğin nedir?" "Efendim, benim bir düvem var, (NOT: İneğin dişi yavrusuna düve, erkek yavrusuna tosun denir, ikisine birden de dana denir) ben onu çok



severim.” dedi. “Öyleyse” dedi şeyh “Git sen bir ay süreyle o düveni daha çok sev”

Mürit namzedi bir ay süreyle düvesini daha çok sevmeye çalıştı. Onun temizliğiyle, yemesiyle, içmesiyle, yakından ilgilendi. Onu okşadı, sevdi, kaşağıladı. Her bir yerini ve her bir hareketini ayrı ayrı inceledi. Onda daha önce görmediği güzellikleri, farketmediği özellikleri görmeye başladı. Ve her birini

ayrı ayrı düşünmeye, hatırlamaya koyuldu. Gözleri de ne güzel sürmeliymiş burnunun ucunda ne biçimli bir beyazlık varmış, ya ayak topuklarındaki düzenli beyazlıklar ne hoşmuş... Bir ay sonra gerçekten düvesine karşı gönlündeki sevgisi kat kat artmış olarak şeyhin huzuruna vardı. “Efendim” dedi şeyhe. “Ben bu düveyi çok sever oldum. Gece gündüz onu düşünüyorum. Bu hayvana

âşık oldum sanki.” Şeyh ondaki iyi gelişmeyi görmüş, daha ileri gitmesini dileyerek demiş ki: “Oğlum, sen git düveni bir ay daha sev, daha da çok sevmeye çalış!” Mürit adayının gönül kapıları sevgiye açılmaya, sevgiye ve sevmeyi öğrenmeye başlamıştı.

Şeyh onun daha ileri gitmesini istiyordu. Şeyh biliyordu ki, sevdikçe, sevgide ileri gittikçe, eksikler, hatalar hoş görülme ve sevgiyle düzeltilmeye

çalışılır, iyilikler, değerler, üstünlükler daha iyi görülürdü. Onlar da geliştirilme çalışılırdı. Seven göz kusur arama iyilikleri, güzellikleri görür, onla baktıkça gönlü sevinçle, mutlulukla dolar sevdiğinin her iyi haline ve her başarısını sevinir, onlarla gurur duyar. Çünkü on gönlü sevdiğiyle birleşmiştir. Sevdiğin her iyi hali, her güzelliği, her başarı biraz da onundur artık.

Seven göz
kusur aramaz.
İyilikleri,
güzellikleri görür,
onlara baktıkça
gönlü sevinçle,
mutlulukla dolar.

İkinci ayın sonunda mürit namze düvesine tam âş hale gelmiş olarak şeyhin yanına vardı. “Efendim, ben bu düveyi deli gibi sevmeye başladım. Onun yanından ayrılamıyorum. Gönlü ve aklım hep onun meşgul, hep onun birşeyler yapmak, birşeyler vermek istiyorum. Geceleri ben ondan ayrı kalmayacağım, gönlüm razı olmayacak. Yatak odama aldım

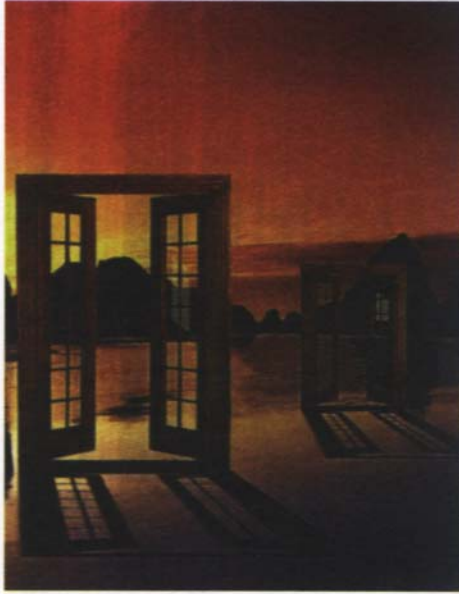
yanımda yatırıyorum” dedi. Şeyh, mürit adayının sevgisinin yeterli olgunluğa ulaştığını, onun sevmeye alıştığı görmüştü. Ona dedi ki: “Oğlum, şimdiki beni de düven olarak düşünmeye çalış. Benim meclisimde bulduğum beni yakından tanı. Bende beğendiğin yönleri hep hatırla, hep düşün. Beğendiğin yönlerim varsa onların da sebebini araştır.” Düzeltilebileceğini inaniyorsan, beni saygıyla ve sevgiy

uyar. Beni kendinden ve sevdiğin düvenden ayrı görme, onunla bir tut!”..

Artık mürit dergâha devam etmeye, şeyhi yakından tanımaya başlamıştı. Gönlü sevgide yaşamaya, sevgiyle yaşamaya alıştığı için de şeyhi hızla sevmeye başlamıştı. Zamanla ona ters gelen hallerin anlamını ve gereğini görmüştü. Anlamadığı yönleri açıkça sormuş, cevabını almıştı. Gönlü şeyhle doldukça diğer mürit kardeşlerini de hatta şeyhi seven herkesi de daha çok sevmeye başlamıştı.

SEVGİYE ULAŞMAK İÇİN

Sevgiye ulaşmak için, sevgiyi istemek gerekir. Sevgiyi istemek için, sevgiyi tanımak gerekir. Sevgiyi tanımak için, sevgiyi bir ucundan tatmak gerekir. Şükürler olsun ki, insanlar sevgili bir anne ve sevgi veren bir baba kucağına doğdukları için ilk andan itibaren sevgiyi tadıyorlar. Tattıkları o sevgiyle mutlu oluyorlar, sağlıklı bir şekilde geliyorsa, etraflarına gülücükler saçıp, “ağu, ağü” diyerek sevinçlerini belli ediyorlar. Anne ve baba sevgisinden yoksun kalan, yuvalarda büyüyen çocukların ise daha sağlıksız oldukları, onlardaki ölümlerin daha çok olduğu tecrübelerle bilinmektedir.



Çocuk olsun, büyük olsun, sevgi her gönlün gıdasıdır. İnsanlar sevgi ile ancak sevgi ile daha başarılı, daha mutlu ve daha sağlıklı olurlar. Sevgi ile sarılmadığımız iş bize hem huzur vermez, hem sıkar hem de o işte başarılı olmamız çok zordur. Bana bir delikanlı getirdiler, lise birinci sınıfta. Karnesi kırık notlarla dolu idi. Annesi, babası, “akılsız desek değil, ama çalışmıyor, dersin aklına girmediğini söylüyor” diyorlardı. Halbuki evde bilgisayar var. Onunla en zor işlemleri yapıyor, en iyi oyunları oynuyor, herkesten daha iyi o başarıyor. Derse gelince sanki geri zekâlı. Anataya “bunun sebebi, birine sevgiyle sarılıyor, diğerini sevgisiz ele alıyor” dedim.

Sürmenaj denilen bir hastalık vardır. İşten bunalmak, akli durmak, hiçbir şeyi düşünemez, aklında hiçbir şeyi tutamaz hale gelmektir. İşin çokluğu altında ezilmek derler, asla değildir. Sürmenajın sebebi işi sevmemek, işi yük gibi, angarya gibi, belâ gibi görmektir. Eğer ders çalışmayan çocuğa ders sevdirilirse, dersi kolayca başaracak güçte olduğuna inandırılırsa, çocuk başarılı olacaktır. Aynı tarzda işten bunaldığından şikâyet edenlere işlerinin sevillecek yönleri gösterilirse, yavaş yavaş seyerek çalışmaya başlayacaklardır. O

zaman sevgiyle yaptıkları onlara sağlık, mutluluk ve başarı vermeye başlayacaktır.

Bir işi, bir şeyi veya bir kişiyi sevebilmek için öncelikle peşin yargılardan sakınmak lazımdır. Bu iş kötü, zevksiz bir iş, düşüncesiyle işe başlarsanız, o işi sevemezsiniz. Bu şey değersiz dersiniz önceden, onu alamazsınız. Bir insan için de önceden kötüdür, değersizdir dersiniz, onu sevmeniz, ona değer vererek ilişki kurmanız çok zordur.

Meselâ birisi hakkında önceden bir dedikodu duyduunuz. O komünist, ya da o gavur, veya o adam çingeneymiş, homoseksüelmiş v.s. dediler, siz de hiç araştırmadan, incelemiden kolayca inanıyorsunuz. O adamı sevmeyiniz, onunla ilişki kurmanız ne kadar zordur. Halbuki o söylenenlerden hiçbirisi doğru değildir belki. Ama araştırma zahmetine girmediniz. Ona da kendinize de yazık ettiniz. Çünkü bir insanın sevgisinden mahrum kaldınız, onu da sizin sevginizden mahrum bıraktınız.

Gönlü güzel, sözleri ve sohbeti güzel Beyti Dost, daha ilk bildirilerinde C.7'de: "Seviniz, sevgi nimettir. Menzile giden yol sevgiden geçer. Başkaları tarafından sevilme istiyorsanız, başkalarını seviniz. Yoksulluğa düşmekten korkmayınız, sevmemekten, sevilmemekten korkunuz. Çünkü huzur sevginin kardeşidir."

demmişti. İnsanların en çok korktukları yoksulluğa düşmek, ilgisiz ve sevgisiz kalmaktır. Onun için daha çok kazanmak, daha üstün mevkiye çıkmak, daha ünlü olmak, daha çok övülmek ve beğenilmek isterler. Bunlarla daha mutlu olacaklarını, daha çok seveceklerini sanırlar. Hele bir de şana ve şöhrete, bir titre, bir mevkiye ulaşımlarsa veya çok zengin olmuşlarsa, herkesin onları sevmeye mecbur olduğunu düşünürler. Bu çok yanlış bir yargıdır. Meşhur oldukları için veya bir mevkide oldukları için ilgi ve alkış alanlar, onlardan mahrum kalınca nasıl yalnız olduklarını, nasıl kimsenin onlarla ilgilenmediğini acı bir tarzda görürler.

Gerçek sevgi, karşınızdakine değer vererek, saygı duyarak, sevginizi ve ilginizi göstererek kazanılır. Değer vermediğiniz, tepeden baktığımız, ilgi, sevgi ve övgü yapmadığımız kişi size niçin sevgisini versin? Sizin üstünlüğünüzden ona ne?

Gerçek sevgi, karşınızdakine değer vererek, saygı duyarak, sevginizi ve ilginizi göstererek kazanılır. Değer vermediğiniz, tepeden baktığımız, ilgi, sevgi ve övgü yapmadığımız kişi size niçin sevgisini versin? Sizin üstünlüğünüzden ona ne?

Gerçek sevgi, karşınızdakine değer vererek, saygı duyarak, sevginizi ve ilginizi göstererek kazanılır. Değer vermediğiniz, tepeden baktığımız, ilgi, sevgi ve övgü yapmadığımız kişi size niçin sevgisini versin? Sizin üstünlüğünüzden ona ne?

SEVGİ KALBE

AKAN BİR NURDUR

Sevgi bir yönüyle gönülde duyulan bir duygudur. Ama diğer yönüyle size sunulan veya sizin başkalarına sunduğunuz bir nurdur. Canlandırır, güç veren, huzur ve mutluluk veren, göze görünmez

Bir işi, bir şeyi veya bir kişiyi sevebilmek için öncelikle peşin yargılardan sakınmak lâzımdır. Bu iş kötü, zevksiz bir iş, düşüncesiyle işe başlarsanız, o işi sevemezsiniz. Bu şey değersiz dersiniz önceden, onu alamazsınız. Bir insan için de önceden kötüdür, değersizdir dersiniz, onu sevmeniz, ona değer vererek ilişki kurmanız çok zordur.

bir ışıktır ve enerjidir. O enerji gözlerden akar, güzel sözlerle iletilir veya dokunmayla, temasla geçer insandan insana. Hatta insandan hayvana, bitkilere, çiçeklere ve taşta toprağa, onlardan da bize geçer. Çünkü her şey ve her varlık Yaratan'ın sevgisinden yaratılmıştır. O'nun yarattığı her varlığa ve her canlıya sevgiyle bakan, Yaratan'a sevgisini sunmuş olmaz mı? Bunun için gülyüzlü

Beyti Dost "Sevgiyle bakmasını bilen, gerçek ibadeti bulandır. Çünkü o her baktığı yerde yalnız O'nu görür" demişti. Sevgiyle bakan, gözlerinden sevgi ışınlarını sevdiğine ulaştırır. O verdiği sevgi ışığının cevabını almakta gecikmez. Sevdiğiniz, sevgiyle baktığınız çocuktan veya bir hayvandan bile hemen cevabını alırsınız. Onların size yaklaştığını görürsünüz. Çevresine

sürekli sevgi veren, sürekli ilgi gösteren kişi, hem mutludur, hem güçlüdür, hem de sağlıklıdır. Öyleleri yaşlansalar bile ihtiyarlamazlar. İnsanı en çok yıpratın, kuvvetten ve güçten düşüren, karamsar duygular, kıskançlık, haset, kin, nefret, düşmanlık gibi gönlü karartın duygulardır. Gerçek seven ise, verendir, hoş görendir, üzüntü ve kederi gönlünün dışında tutandır. Hele Yaratan'ı seviyor, O'na güveniyor, hayrın ve şerrin ancak

O'nun izniyle olacağını biliyorsa, o kişinin korkacak hiç birşeyi olamaz. İnsanların en çok korktukları bir şey de ölümlle yok olacaklarını sanmalarıdır. Ölümden sonra bir hayatın olduğunu bilen kişinin bu korkuları azalır. Hele insanların dünyada olgunlaşmak ve arınmak için, çeşitli güçlerle ve bilgilerle donanmak için, tekrar tekrar yaşadığını bilen kişilerin ölüm korkusu daha da azalır. Yaratan'ın

abes iş yapmadığını bilen kişide ise, korku hiç kalmaz. Bu bilgi ve bu inanç içinde olan kişinin endişesi, ancak bu hayatında kendisinden beklenen tekâmülü, kendisinden istenilen hizmetleri ve görevleri tam yapmadan gitmek olur.

SEVGİ İLE YAŞAMAK İÇİN

Sevgi ile yaşamak için kişinin önce

kendisini sevmesi, kendi değerlerini görmesi, kendine güvenmesi gerekir. Kendini değersiz, kötü, çirkin gören, başkasına bir şey vermeye lâyık göremez kendini. Başkalarının onun sevgisine tenezzül etmeyeceğini düşünür de gönül kapılarını kapar. Oysa insanlar bir hayvanın, bir çiçeğin, bir kuşun sevgisine bile el uzatmaktadırlar. Kuş besleyenler, evlerinde balık, kedi, köpek ve çiçek besleyenler niçin beslerler onları dersiniz?



Onlardan gelecek bir damla sevgiden, onların gönülleri haz ve mutluluk duyar da ondan. Bir insan, en aşağı seviyede bile olsa, bir kuştan, bir kediden, bir köpekten çok daha üstün bir varlıktır. Bir insanın sevgisinden alacağımız daha büyüktür. Öyleyse kimse kendisini değersiz görmesin. Buna hakkı yok. Bu kendisine iftiradır ve Onu Sevgisinden Yaratan'a karşı saygısızlık etmektir. O'nun Sevgisinden Varolan her insan kutsaldır. Sevmeye ve sevmeye lâyıktır ve yeteneklidir.

Kendisini seven veya sevmeye başlayan, başkalarının değerlerini de görüp, onunla alışverişe geçmek gereğini duyar. Kendisini sevdirmek için çaba harcaması gereklidir önce. Bunun için insanlara iyilik etmek, insanların değerini görmek, üstünlüklerini övmek

gerekir. Onlara saygı duyduğunu belli ettikten sonra sevgisini dile getirmelidir. İşte ancak böyle kendisini sevdirmeye başlayacaktır.

Evrenin her yerinde, her zaman, bitmeyen aksamayan bir sevgi dolaşımı vardır. Bu sevgi dolaşımı evrenin yaratıldığı milyarlarca sene önceden başlayıp sonsuza kadar sürecektir. O sevgi dolaşımının bittiği anda her şey biter. O dolaşım, Yaratan'dan başlayıp bütün canlı, cansız varlıklara ulaşır. Onlardan alacağı sevgilerle yine Yaratan'a döner. İnsanın şuurlu bir varlık olarak o sevgi dolaşımında aktif olarak yer alması gerekmektedir. İşte dünya hayatının esas gayesi budur aslında. O dolaşımında aktif olarak yer almak demek, sevgisini kendi düşünceleriyle, doğru çabalarıyla artırması demektir. Herkesi, her canlıyı, her cansız ve Yaratan'ı daha bilinçli olarak sevmesi, onlara daha artan oranda sevgisini, hizmetini, hatta varlığını

verebilmesidir. O zaman Yaratan'ın buyruklarını uygulayan bir görevli ve O'nun sevgisiyle kuşatılmış bir sevgili olur işte.

“Sevgiyle
bakmasını
bilen,
gerçek
ibadeti
bulandır.
Çünkü o
her baktığı yerde
yalnız O’nu görür”

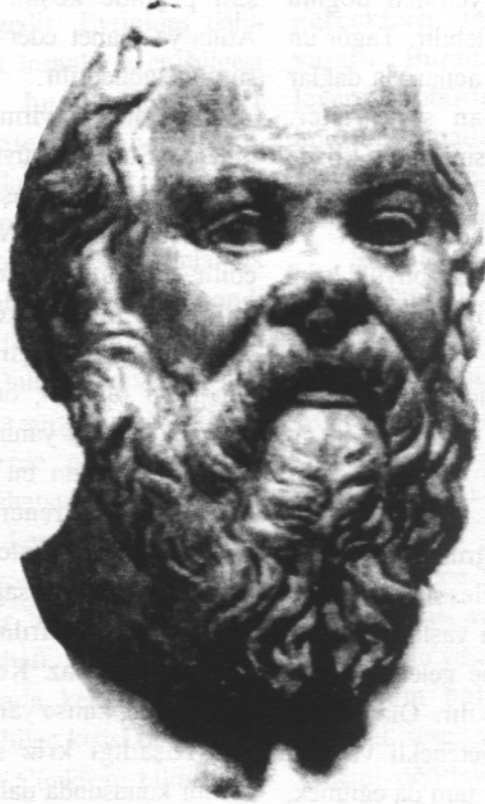


YENİ BİR YILDA

*Günaydın derken yeni bir güne
Bugün yeni şeyler söylemek lâzım
Yeni bir yıla girerken
Bir farklılık yaratmak lâzım
Neler diledik, neler düşündük
Eylemlerimizi ele almak lâzım
Köşebaşındaki çiçekçi
Satarken güzel çiçeklerini
Ondan bir karanfil alıp
Gözlerinin içine bakmak lâzım
Yanıbaşımızda yaşayanların
En ince hallerini
İyice anlamak lâzım
Gönlümüzün dibini ele alıp
Bir yeni yıl temizliği yapmak lâzım
Gönülden gönüle akıp
Sevginin harcını karmak lâzım
Artı bir düşünce üretip
Kâinatın gücüne
katkı yapmak lâzım
Daha iyisi, daha dostçası,
daha faydalısı
Nerede ve nasıl vardır diye
sormak lâzım
Sözün kısası bugün
yeni bir şeyler üretmek lâzım.*

Krizde Kristalize Olan

Güngör Özyiğit, Psikolog



***Kazancakis'in gerçeği arama yolculuğunda
karşılaştığı bir keşiş,
gönüllü olarak içine kapandığı daracık hücrelerinde
kollarını açarak ve gülümseyerek:
"Kozam bu" der "Kurt olarak buraya kapandım;
kelebek olarak çıkacağım günü bekliyorum."***

İpek böceğinin kelebeğe dönüşmesi, dış dünyanın parazitlerinden uzak bir inziva ortamını, bir “yalnızlık kozasına” bürünmeyi gerektirir.

İnsanı ve toplumu zaman zaman meydan okuma tarzında saran, çepeçevre kuşatan, cendere içine alan kriz ortamları da, kendini bulma ve yeniden doğma fırsatı olarak değerlendirilebilir. Tagor’un dediği gibi dünya, insanı acılarıyla dağlar ve karşılığında insandan şarkı ister. Böylece acıyı bal eylemesini bilen, krizde kristalleşen kendi gerçeği ile kucaklaşır ve krizden güçlenmiş olarak çıkar.

Sokrates’in yaşadığı üç büyük kriz, onun gerçeğe uyanıp bilinçlenmesinde, bilmediğini bilmesinde ve gerçek bir filozof olmasında belirleyici bir rol oynar.

İLK KRİZ

Sokrates otuzuna doğru, Atina’nın en saygın ve zengin bir ailesinin Alsibiad isimli oğlu ile tanışır. On yaşlarındaki bu çocuğa, Perikles’in yerine gelebilecek en önemli aday gözüyle bakılır. Olağanüstü yakışıklı, sağlıklı, çok yetenekli ve zeki olan bu genç, Sokrates’in tam da eğitmek, biçim vermek istediği bir tiptir. Sokrates elindeki hamurdan geleceğin filozof yönetici profilini çıkarmaya çalışır. Ona erdemi, evrensel doğruları, kendine egemen olmayı ve uyumlu yaşamayı öğretmeye koyulur. Ve bu işe yirmi yılını adar. Genç otuzuna yaklaştığında, artık kendi yolunu izlemesi gerektiğini

söyleyerek, onu kendi haline bırakır. Öylece Alsibiad’ın öğrendiklerinin verimini alabilmesini, kendi gerçeğini ortaya koyabilmesini bekler. Ne var ki sonuç, Sokrates’in umduğunun tam tersi olur.

İktidar hırsı ile yanıp tutuşan, para ve şan peşinde koşan Alsibiad sonunda Atina’ya ihanet eder ve Perslerin yanına sürgüne gönderilir.

Sokrates’in yirmi yıllık emeği boşa gider ve Sokrates büyük bir hayal kırıklığı içinde ilk krizini yaşar. Öyle ki, bu anlamda bir “Sokrat Melankolisi”nden söz edilir. Sokrates, nerede yanlış yaptığını anlamak üzere, kendini yaman bir sorgulamadan geçirir. Ve Alsibiad’ın kendisine rağmen, onu kurtarabileceğini sanmak gibi bir yanılsa düştüğünü görür. Ve canını acıtan bu deneyimden önemli bir gerçeği öğrenerek kazançlı çıkar. Öylece öğrenmek istemeyen birine, en iyi eğitimin bile yarar sağlamayacağını anlar. Buna göre kurtarılmak istemeyen biri, asla kurtarılamaz. Kendine yardım etmek istemeyene, kimse yardım edemez.

Yaşadığı kriz sayesinde Sokrates eğitim konusunda daha bir bilinçlenir. İnsanlarda öğrenme ve değişme isteği uyanırmakla, onlara içlerindeki görebilecekleri ayna olabilmeye kendini görevli sayar. Ve gerçek filozofun insanlara gerçeği sevdirmesi gerektiğini görür. Bundan sonra, yönetici sınıfa ait özel kişilere değil, değişmek ve gerçeği öğrenmek isteyen herkese hizmet eder. Ve

bunu, sofistler gibi para alarak değil, hiç bir karşılık beklemeden yapar.

İKİNCİ KRİZ

Sokrates ellisinde ikinci krizle karşılaşır. Arkadaşı Ravi, Delf Tapınağı'nın kâhini Piti'ye "Atina'nın en bilge kişisi kimdir?" diye sorar. Ve şu karşılığı alır: "Sofokles bilgedir; Evripides daha bilgedir; ancak tüm insanların en bilgisi Sokrates'tir" ve bunu büyük bir mutlulukla Sokrates'e haber verir. Sokrates afallar, allak bullak olur; nasıl olup da Atina'nın en bilge kişisi olduğuna bir türlü akıl erdiremez. Bunu anlamak üzere en bilgin olarak bilinen, kendi alanlarında otorite sayılan kişilerle görüşmeye gider. Onları bildiklerini ileri sürdükleri konularda sorgular. Bildiklerini sandıkları konularda onları kuşkuya düşürür. Ayrıca rahatsız edici sorularla sınırlarını bozarak, kendisine kızmalarına sebep olur. Ve şu sonuca varır: Çok şeyi bildiklerini sananlar, aslında hiç bir şey bilmiyorlar. İşin tuhafı, bilmediklerini de bilmiyorlar. O arada kendi farkını ve neden Atina'nın en bilge kişisi olarak gösterildiğini de anlar: Çünkü o, bilmediğini bilen tek kişidir. Böylece bilmediğini bilmenin bir bilgelik olduğu düşüncesi, Sokrates'le birlikte bilinçlenir çiçeklenir. Ve insana öğrenme isteğinin, bilinmeyenin gizemine açık olmanın kapılarını açar. Ve işte bu bilgelik aşkı ile felsefe başlar. Sokratik Diyalog denen karşılıklı konuşma ve birbirini dinleme yöntemi ile

düşünceler sınanır ve birlikte gerçeğe doğru yol alınır. Diyalog, üzerinde anlaşılan bir konu üzerinde konuşmayı, birbirini dinlemeyi, yargılamaksızın anlatmayı ve anlamayı içeren, en az iki kişiyi gerektiren bir yöntemdir. İnsanlara gerçeği birlikte araştırma, birbirlerinin aklından yararlanma, düşünceleri paylaşma ve beraberce doruğa çıkmanın, gerçeklerin tadını tatmanın hazzını yaşatır. Burada amaç, bilgisini sergileyerek böbürlenme ya da içindekileri boşaltıp rahatlama değil, gerçeğe olan sevginin itişile düşünceleri paylaşmak ve yeni bir bilinçlenmeyle kendini aşmaktır.

Sokrates bu dönemde yirmi yaşında bir delikanlı ile tanışır. Sokrates'e hayran olan ve ondaki gerçeğe gönül veren bu genç, sonradan Platon adıyla tanınır ve Sokrates'i de dünyaya o tanıtır.

ÜÇÜNCÜ KRİZ

Düzmece bir mahkeme tarafından sorgulanması ve ölümle cezalandırılması, Sokrates'in yaşadığı üçüncü krizdir.

Ölüm pahasına da olsa içindeki tanrısal sese, vicdanının dediğine uyan, erdemi öğütleyen ve gençleri eğitip yetiştirmeyi, onlara gerçeği sevdirmeyi iş edinen Sokrates ne yazık ki dinsizlik, ahlâksızlık ve gençleri baştan çıkarmakla suçlanır. Ve ünlü savunması ile, mahkemenin gözünde değil ama tarihin jürisi önünde aklanır.

O iç sesine kulak vererek "birey bilincini" toplumsal önüne geçirir. İnsanın

saygınlığını ve birey olmanın onurunu diktutar. Buna karşı, toplumun yasalarına uyan saygılı bir yurttaş olduğunu da, kaçmayı veya sürgüne gönderilmeyi reddedip, ölmeyi yeğleyerek herkese gösterir. Ve son saatlerini yakınlarına ve öğrencilerine neden ölümden korkmaları gerektiğini anlatarak, üzülmeleri için onları sakinleştirir.

Sokrates'in üçüncü krizinde üstesinden gelerek öğrendiği gerçek, uğruna ölünecek değerler yoksa, yaşamının da bir anlamı olmadığıdır. En iyi felsefe, insana yaşamayı öğrenmek için, ölmeyi öğretendir.

İnsan cehaletten, bağımlılıklardan ve akılsızlıklardan uzaklaştıkça, yeni bakış açıları kazanır ve böylece kendini yeniden doğurur...

Sokrates'in "doğurtma" yöntemi kişiye bu olanağı verir. O, ebe olan annesiyle aynı meslekten olduğunu söyler. Annesi bedenlerin doğmasına aracılık ederken, o ruhların doğmasına yardımcı olur. Bu anlamda Sokrates ya da onun yöntemi, kendi kendisini doğurmakta olan insana ebelik edebilir.

Sokrates'in krizlerinde kristalleşip billurlaşan ve bize ulaşan işte bu gerçek! Akıllı ve sorumlu bir varlık olarak insana düşen ve yakışan da bu olsa gerek!..



ÖYLE BİR VAHA Kİ

Nadide Kılıç



(Soğuk bir günün geceyarısı, trafik ışıkları arabasına dur dediğinde geçmeyi beklerken karşısına çıkan tek kazakla ayazda çiçek satmaya çalışan çiçekçinin bütün kırmızı güllerini alarak, onun da evine sıcak yatağına erken gitmesini sağlayan insana yüz bin kere teşekkür ederim. Arabasını Boğaz'a doğru sürerken gönlündeki sevinç, akkor gibi yüzünde parlıyordu... O yaşama sanatının da zirvelerinde bir hanım... oysa güzelyurdum insanı onu ses sanatçısı olarak bilir.) Bu ay,

kalemimi bir bayram günü elime alıp yazıyorum. Hoş bir rastlantı... ama bayramlıktan uzak tuhaf bir gün geçiriyorum. Sizce de malûm, kar... Penceleden görebildiğim kadarıyla yakın mesafemdeki her şeye ve her yere tek renk hakim olmuş... yollar, saçaklar, bahçeler karla kaplanıp, kar beyazına bürünmüş. Kar beyazı diyorum. Çünkü bu beyazlıkla üstüme çöken üşüme, donma duygusu, saçaklara ve balkonlara tünemiş boynu bükük kuşlara uzanamamak, benim içimi de donduruyor.

Sanki giysisiz dondurucu soğğun ortasında kalıvermişim hissine kapılıyorum... Karın akli dumura uğratak kadar lekesiz beyazlığı karşısında arınmışlık ve temizlik duygusunu ne yazıkki yaşayamıyorum. Mahallenin bütün çocuklarının kartopu sefası bile beni içimdeki tipiden kurtaramıyor. Bana iki de bir göz kırpan havuç burunlu kar adam da nâfile bir uğraş içinde.

Çünkü hiçbir çocuk, kapımızı bayramlaşmak, bayram şekeri almak için çalmadı. Çalamadı. Dostlarımızla karşılıklı gönül tadında muhabbete dalamadan, telefonla karşılıklı özürlerle kutlamalarda bulunuyoruz... işte böyle yalnız bir bayram, gelip geçiveriyor, ömrümüzün kıyısından... Bayramı düşünüyorum ister istemez... alışık olmadığım, istem dışı bugünde. Bayramın sevindirmek, sevinmek, gülmek, güldürmek, paylaşmak olduğunu düşünüyorum. Güzelliğin ortak paydadaki hakkımızı avuçlayıp içimize sindirmek... alabilmek, verebilmek, yüreğimizin kapısını iyiliklere, güzelliklere açabilmek. Bayram nedir? Niçin varolmuş dünyada? Bayramsız yapamamış insan-oğlu... Yeryüzünde kutlamasız hiçbir topluluk yok gibi. Ateşin bulunduğu, insanın ayak izlerinin yerküreyi şekillendirmeye başladığı ta o günlerden bu yana, bayram hep olmuş... Başarının kutsanması, zorluğun sona ermesi, olağandan olağanüstüne adım atılırken, insaoğlunun yolunun üstüne çıkan vaha gibi sunulmuş. Öyle bir vaha ki, bir içimlik su, bir nefeslik dinlenme sonunda insanlar,

hiçbir buluşun ulaşamayacağı, en hassas aletlerin ölçemeyeceği, grafik tablolara sığamayacak büyüklükte serin bir enerji ile dolmuşlar. Bunu bütün hücrelerinde hissetmişler, onu kavrayıp benimsemişler... Çünkü bayramla birey olamamanın zavallılığından çokluk duygusunun güvenine kavuşmuşlar.

Bayramda çevreniz ne kadar kalabalık olursa olsun, orada o insanların arasında, varlığını korumak zorunda kalmadan, bilindiğinizi, saygı ve sevgiyle sarıldığınızı hissedersiniz... Her yüz gerçek, içten, pazarlıksız bir sevgiyle bizi karşılar. Bu, bayramı göğüsleyen her insanın düşüncelerinden duygularına, duygularından ruhuna damıtılan değişmez bir gerçeğin su yüzüne çıkmasındaki sevinçtir. Çünkü her insanın özünde hep yemyeşil bir sevgi kaynağı tıpkı bir çöle serinlik veren vaha gibi gizlenmiştir... Çoğunlukla farkına varmasak da varlığımız o kaynaktan beslenir... sosyal psikolojik ve ruhsal kimliğimize saygı duyarak bireysel dokunulmazlığımızın idrâkine varırız. Bu idrâk bizim ruhsal kimliğimiz ve yüreğimizdeki emsalsiz sevgiden esinlenmemiz oranında biz gerçeğe gerçekten yaklaşıyoruz. Çünkü her insan, özünden aldığı güçle özgün olduğuna inanır.

İrwin Yalom Divan kitabında "Özel olmak, bir kimsenin biyolojisinin olağan yasalarının ve yazgının ötesinde dokunulmaz ve incitilmez olduğu inancıdır. Özel olduğumuza inanmak, içten içe bir güvenlik duygusu sağlarken, ölümü yadsımaya ilişkin diğer önemli mekanizma

"Nihai bir kurtarıcıya inanç" bir dış güç tarafından sürekli gözetilip korunduğumuzu hissetmemize olanak verir. Sendelesek de, hasta da olsak, yaşamın tam sınırına da gelsek, inanırız ki, bizi daima geri getirecek olan büyük ve her şeye gücü yeten bir hizmetkâr vardır." diye yazmıştır.

İrwin Yalom'un işaret ettiği özel olma inancımızı, bilinç düzeyinde de bilip, hissedebiliyor muyuz? Çünkü biz, hangi inanç sisteminin içinde bayramı yaşarsak yaşayalım (Bence her sistemde ve dinde bayramın anlamı aynıdır) bu eşitlik ve paylaşım dolu kısacık insanlık günleri geçirdikten sonra özel olma duygusunu yüreğimizdeki tüm güzelliklerle birlikte tıpkı bayramlık giysiler gibi gelecek sefere kadar katlayıp rafa kaldırmayı ihmal etmeyiz. O kısacık günlerde topladığımız güç, sevgi, saygın birey olmanın hazzı hayatın zorunlulukları arasında tükenir, dağılır gider... Kendimizi, gurur, şeref, haysiyet nutukları atarken buluveririz. Bu nedenle özel olmanın anlamını idrak ederek çözebilmeliyiz. Yoksa hayat gailesinin içinde tökezlediğimiz, istisnasız durumlarla karşılaştığımız anlarda tinsel bir feryadın kasırga gibi içimizi sardığı "Bana ha! Benim gibi birine... olur mu canım!?" şaşkınlığıyla özel olma dürtümüzü gelişigüzel kavramaya mı yelteniyoruz... Oysa özel olmanın dürtü olarak içimizde büzülüp, sadece bizi şişindirerek, diğer insanlardan ayrı tutan, bizi aykırı hale hapsedmeden farkına

varabilir, bilinç çitامızı gerçekten hayırlı inanç seviyesine çıkartabiliriz. Bunun için kılavuz mu gerekli bize? Tabii ki olabilir. Çevremizi kolaçan edelim. Özel olmanın bilincine varmış, özel insanları görüp, tanıyalım. Onları, hayatı bir yük gibi sırtlamak yerine, uç uç böceğini avuçlamış bir çocuk gibi heyecanla ilâhi gerçeğin sesini dinlerken görürseniz, hiç gürültü yapmayın sakın! Çünkü özel insanlar, böyle anlarda cismen yanınızda oldukları halde başka bir alemin havasını solurlar. Ben böyle konuşuyorum diye onları düşsel varlıklar sanmadığınıza eminim... Ancak özel insanların yaşamı, kendileri kadar çevresindekiler için de özel kılıp, günlere dakikalara, saniyelere bayram tadında kattıklarını görünce, düşlerden günışığına inmiş olağanüstü varlıklar olduklarını düşünmüyorum değil!..

Onlar hepimizin yanında yaşıyorlar... apayrı kültürlerin içinden gelen insanların bir çatı altında kaynaşmalarını sağlayarak, toplumsal bütünlüğe yapı taşları gibi katılırlar. Hiç durmadan dinlenmeden hep hayırda kalıp, hayır taşıyorlar. Her zaman gürül gürül akan ırmaklar gibi coşkun, yüreklerinden iyilik ve sevgi suyu ile kendilerini, çevrelerini hep taze hep yemyeşil tutuyorlar.

Biz onlara iyi insanlar diyoruz. İyiliği gerçekten iyi yapabilen insanların yüzleri adeta berraklık ve şeffaflıkla nurlanır... farklı bakıyorlar, farklı görüyorlar, farklı duyuyorlar... ama hiç durmadan vermek için... hiç durmadan hayrı hayırla taşımak

(Devamı 46. sayfada)

e s i n l e r

Aşka meylim, Mecnun'dan çoktur; söylemek Fuzuli ey yâr
Gerçek âşık benim, Mecnun'un ancak adı var

* * *

Dost pervasız, felek kayıtsız, gök susar sessiz sedasız
Dert çok, paylaşan yok, düşman dişli, talih amansız

* * *

Aldanma, bir efsanedir bu dünya
Güpe gündüz, uyanikken görülen bir rüya

* * *

Davut'layın sal sesini, müzikle dolsun atmosfer
Hoş bir seda imiş kalan şu gök kubbede meğer

* * *

Gidişinle öyle bir özlem bıraktın ki geride
Tad vermiyor sensiz, dostlarla sohbet bile

* * *

Gönül ko gitsin yalanı dolanı
Sonra sev, asıl sevilecek olanı

* * *

Çoğu derdin vardır bir dermanı yeter ki ara
Her inleyen öleydi تنها kalırdı dünya

* * *

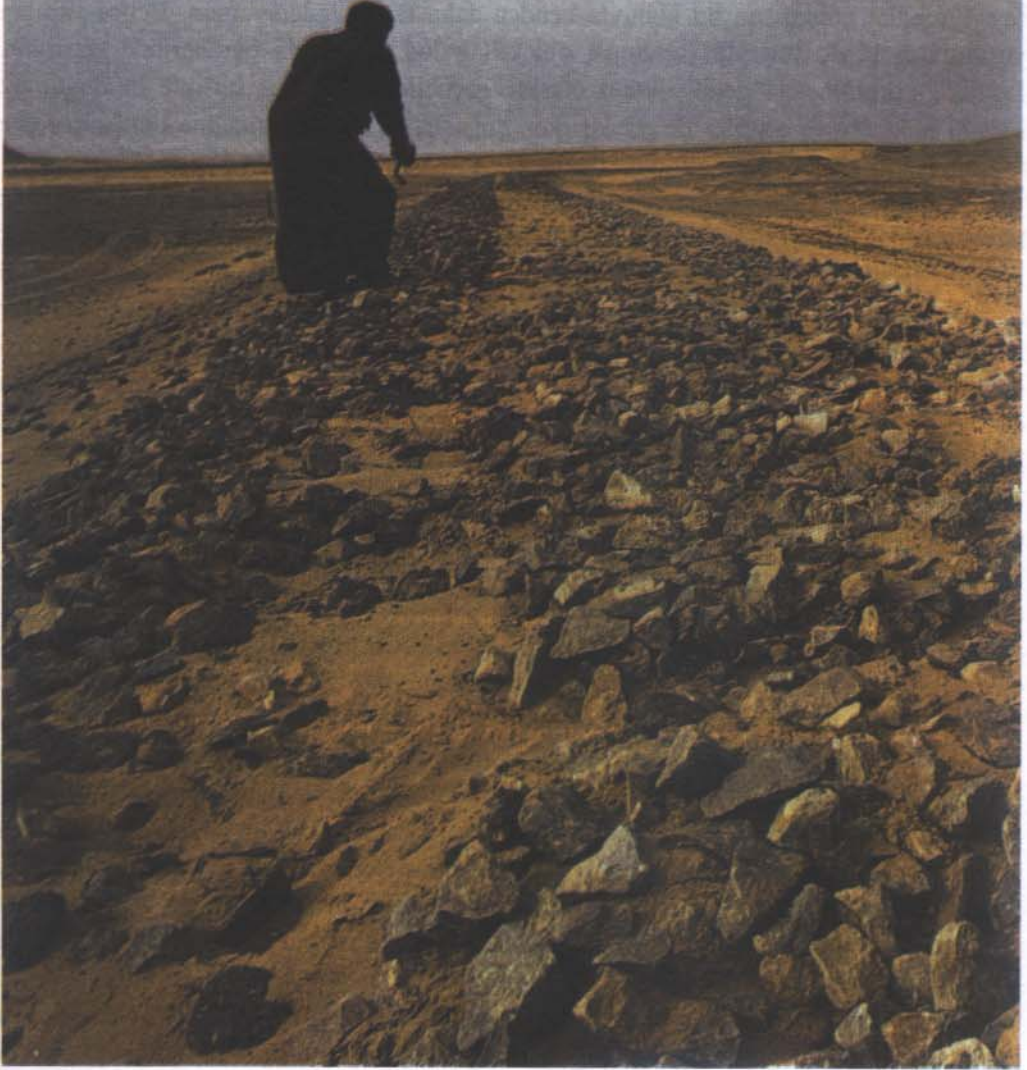
Yeni sesler ekleyerek eski sese, değişik bir hava estirir
Her deha beraberinde yeni bir çağın müjdesini getirir

* * *

Gelirken daha gidişinin hüznü çöker içime
Hemen her zaman sevinç hüzne gebe

o l g a y g ö k s e l

Kendime Mektuplar



Geldiğim günden beri buraya alışmaya çalışıyorum. Sadece tatillerimi geçirmek için geldiğim bir yer, şimdi temelli oturduğum bir yer haline geldi. İnsan çok değişken bir varlık doğrusu. İş için buradayım ya, artık tatillerimi başka yerde geçiresim geliyor. Cennette bile yaşasan bir şey değişmiyor sözün kısası. Buradaki sosyal hayatımı biliyorsun. Tadı damağımda kalan ve bana ilaç gibi gelen sohbetlerimiz sırasında bunu epey konuşmuştuk seninle.

Bir sonraki gelişimde söz, seninle tiyatroya gideriz. Birlikte yorumlarken düşündüğümüz kadar da gülerdik seninle. Hayret demek ki bazıları buna her şeye yorum getirme işgüzarlığı diyorlar! Yaşadıklarımızı yorumlayamıyorsak neden yaşadığımızı

bulabilir miyiz acaba? O yorumları yaparken aramızdaki sevgi ve bilgi alışverişine, kahkahalarımıza ne diyecekler peki? Örneğin senden sinema ve tiyatro konusunda epey şey öğrendim çünkü sen bu konuyla benden daha fazla ilgileniyorsun. Bence yapılan yorumların böyle bilgiyle yapılması objektif bakış açısını da beraberinde getiriyor. Böylece yorumlar da dedikodunun ötesine geçebiliyor. Ayrıca birlikte bulduğumuz mizahi noktalar ve espriler de paylaşırken çoğalan bir sevgi yumağına dönüşüverince insanın keyfine de diyecek olmuyor değil mi?

“İyilerde de hırs olması gerekir” demişsin mektubunda. İnan ki daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Hırs’ı biz genellikle menfi bir duygu olarak tanımlarız oysa ki. İyilerde daha çok azim olması gerekir diye düşünürüm. Söylediklerin çok doğru çünkü azim, olayı başlatmaktan ziyade sonuna kadar götürme becerisidir. Azmin içinde her zorluğa katlanmak, sabır etmek de vardır. Demek ki hırsın başlatıcı gücü ve enerjisi var. Kötülerde bu ihtirasın başlangıcı oluyor iyilerde ise şevkin. İlginç doğrusu! Senin de yazdığın gibi iyilerin daima “Daha iyisi, daha dostçası, daha faydalısı nedir?” diye kendilerine sormaları ve bunu yaşamlarına geçirmeleri gerekiyor. İnsanoğlu için aslında öylesine kolay bir şey olmalı ki bu! Ama ne yazık ki kolay yaşama geçirilemiyor. Geçen gün televizyonda ağlayarak bir haber izledim. Belki sen de rastlamışsındır. Bir fotoğrafçı Afrika’ya gidiyor. Orada açlıktan ölmek üzere olan ufak bir çocuk ile arkasında onun ölmesini bekleyen ve böylece karnını doyurabileceğine inanan bir akbabayı resimliyor. Çocuğun yürümeye takati kalmadığından yerde sürünmeye çalıştığını görüyoruz. Meğerse çocuk 1 kilometre uzaklıktaki yemek dağıtım yerine sürünerek ulaşmaya çalışıyormuş. Fotoğrafçı bu resim ile ödül kazandıktan bir süre sonra intihar ederek yaşamına son vermiş. Çünkü resmi çektikten hemen sonra oradan ayrılmış ve çocuğu kendi kaderi ile başbaşa bırakmış. Belki de ölüme terk etmiş.

Dünyada ne kadar çok aç insan yaşıyor. Hollanda’da binlerce ton süt fazla üretimden dökülüyor, peynirler atılıyor, yenmeyen gıdalar değerlendirilmiyor. Domatesler tarlalarda çürümeye terk ediliyor. İnsan için bu kadar mı zor acaba? Aç ve fakir insanlar mutlu ve karınları tok olanlardan sayıca ne kadar fazlalar! Böylece mutlu insanlar neredeyse azınlık halindedeler ve dünyanın kaymağını yemeye devam ediyorlar. Bir yanda dünyanın nüfusunu, eğitime önem vererek değil de bu şekilde azaltmaya çalışan gizli bir beyin takımı var. Değer mi diye düşünüyorum. İnsan öylesine kıymetli bir varlık ki! Eğitildiği zaman, ona güzel şeyler verildiği zaman çok yukarılara tırmanabilen bir varlık. Yaratılmışların en şerefli! İnan ki bazen sokakta benden üç beş kuruş dilenen bir insana bile baktığımda ağlayasım geliyor. Çünkü o şerefli varlığın yeri bu olmamalı diyorum kendi kendime. İnsana gerçek yerini ve değerini kazandırmak eline imkân verilenler için adeta bir borç haline gelmeli. Bu nedenle sana çok hak verdim. İyiler biraz daha kımıldanmalı ve daha iyisini, daha dostçasını ve faydalısını bulmalı! Ama daha da önemlisi birleşmeli!

Can dostum hayli uzun yazdım. Kendine çok iyi bak ve hayırdan kal.

Özde bir kardeşin
NeDa Bayraktar

SILVER BIRCH ÖĞRETİLERİ



Çeviren: Acar Doğangün

SILVER BIRCH KİMDİR?

Eski sayılarda Silver Birch Öğretileri'nden bazı bölümler okumuş ve ondan çok şeyler öğrenmiştik. Ya Silver Birch'ün kendisi? O kimdir? Nereden gelmiştir ve dünya misyonundaki yeri ve anlamı nedir? Daha önce yapılan çevirilerde bu konu üzerinde pek durulmamış. Oysa verdiği bilgiler dikkatle incelenirse, misyonunun son derece önemli olduğu fark edilecektir. O aslında spiritüel bilgilerle Yeni Çağ'ı başlatacak doğru yaşam bilgileri arasında bir köprü ve doğru yaşam bilgilerinin girişidir. Aynı bir zamanlar yeni bir çağ açan Hz. İsa ile, eski peygamberler arasında o yeni çağın gelişini müjdeleyen Hz. Yahya'nın misyonu gibi...

Uzun yıllar önce yayınlanan Öğretiler'in ikinci kitabında Medyum'un eşi Silvia Barbanell, yazdığı önsözde, bu misyon konusunda, tam olmasa da, bazı şeyler söyler bize:

"Londra'nın fakir semtlerinden birinde, mütevazı bir evde yapılan ilk celseye girişimden bu yana birçok yıl geçti. Ruhsal konuları araştırmaya henüz yeni başlamış olan bir genç adam, katıldığı ikinci celse bittiğinde, hayretler içinde transa geçip bazı bilgiler verdiğini öğrendi. Ve o günden sonra uzun yıllar boyu, o celsede ilk kez onun ağzından konuşan Silver Birch adlı rehber varlığın medyumluğunu sürdürdü (1926-1981).

"O günden bu yana o kadar çok şey değişti ki! Rehber gruba kendini ilk kez tanıttığında, basit bir İngilizce ile konuşuyordu. Bugün karşımızda İngilizce'yi tüm zenginlik ve derinliğiyle kullanan bir dil ustası var.

"Bu arada Silver Birch tarafından dünya aracısı olarak seçilen genç adam da, yapacağı iş için denendi, testlerden geçirildi ve eğitildi. Uzun yıllar boyu, istenilen amaca ulaşınca kadar, yani Öğretiler geniş ölçüde yayılana dek, attığı adımlarda ona belli yönde rehberlik edildi.

"Silver Birch'ü tanıyanlar, ondan rehber, danışman ve öğretmen olduğu kadar da "sevgili dost" olarak söz ederler. O asla insanlardan ayrı bir yerde durmaz, tam tersine dünya sorunlarımızı ve zayıflıklarımızı merhamet dolu bir anlayışla karşılayan bize çok yakın biridir.

"Onu tanıdığımdan bu yana kişiliği sürekli gelişmiş ve derinleşmiştir ya da daha doğru bir deyişle; gerçek ruhsal

kişiliğinin başka bir yanını sunmuştur bize. İlk celse günlerinde, bazen şakacı, bazen şamatacı, ama her zaman sevgi dolu bir kontrol varlığıydı. Bugünün bilge, olgun öğretmeni olması hayli zaman aldı. Sesi bile değişti ve şimdi medyumun sesinden tümüyle farklı bir tonda konuşuyor ve kişiliğinin öylesine başka bir yanını ifade ediyor ki, eğer sürekli birlikte olmasaydık, onun aynı ruhsal rehber olduğundan şüphe ederdim doğrusu. Öte yandan, bazı niteliklerinin hiç değişmediği de doğrudur. Derin bir mizah duygusu sergilemekte ve esprili hazır cevap yeteneğini sürdürmektedir hâlâ."

Kendisiyle ilgili söz etmekten hoşlanmayan Rehber'in misyonu ile ilgili bazı sözleri şöyle:

"Uzun yıllar önce, bana soruldu: Madde dünyasına dönmek ve orada ruhun mesajını iletmemde bana yardımcı olacak bir grup kurmak ister miydim? Başkalarının yaptığı gibi, onayladım ve görev verildi..."

"Bana dediler ki: 'Madde dünyasına gideceksin ve aracını (medyumunu) bulduğunda, sana mesajını iletmemde yardımcı olacak olan insanları biraraya getireceksin...' Aradım, buldum ve sizi bir araya getirdim."

"... Dönecek, ya dünyanızı tatmin edecek delilleri -ruhsal değil, çünkü onları dünyanız anlamaz- maddi delilleri sunacak, ya da bir öğretmen olarak gelip gerçeği öğretecektim. Güç olanı seçtim."

"... Dönecek ve öğretmeye çalışacaklarıma sevgiyle yönelecektim. Akla başvuracaktım. Olgun, gelişmiş ve sizin eğitim görmüş dediğiniz akılların

yargısına başvuracaktım. Ruh'un me-
sajını bütün yalınlığı ile gösterecektim
onlara.”

“...Sevgiyi ortaya vurmaya çalışacak,
asla öfkeye kapılmayacak, ama her zaman
sevgiyle hareket edecek, davranış, örnek
ve tüm yaptıklarımla -iddia ettiğim üzere-
Büyük Ruh'un elçisi olduğumu kanıt-
layacaktım.”

“Ve üzerime adı bilinmezliğin
yükünü alacak ve böylece parlak bir
kişilikten, unvandan, yücelikten ya da
şöhretten yararlanmayacak, ama söyle-
diklerim ve yaptıklarımla yargılana-
caktım. Son bayramda katlara döndü-
ğümde, beni övdüler ve misyonumun
çoğunu başardığımı söylediler. Ne var ki,
misyonum sona ermedi henüz. Yapılacak
daha çok şey var...”

“Yapılan işlere seviniyoruz ve güç
verilsin diye dua ediyoruz ki, işbirli-
ğinizle, daha büyük işler yapabilelim.”

Ne var ki, başka celselerde yuka-
rıdaki sözlerle çelişkili görülen aşağıda-
kine benzer tanıtımlar insanın dikkatini
çekiyor hemen.

“Ben, beni gönderenlerin bir ağızlık
parçasıyım sadece ve kendim için ne bir
şan arıyorum, ne de bir ödül. Kendimi ve
kişiliğimi büyütme gibi bir niyetim yok
asla. Asırlardır kaybolmuş olan ve şimdi
madde dünyasında geri verilen, ilâhi
gerçekle mühürlenmiş gerçekleri ifade
eden bir aracı olduğum için seviniyorum.”

Gerçekten de, celseler incelendiğinde
iki türlü celse fark ediyoruz. Önce, üç bin
yıl önce Kuzey Amerika'da birliğe
ulaşmış Silver Birch adlı o espritüel kızıl
derili varlığın spontane olarak verdiği

celseler var, özellikle ilk yıllardaki celseler
böyle. İkincisi ve daha önemlisi, daha
yüksek bir varlığın Silver Birch'ü bir
“ağızlık parçası” olarak kullandığı Öğreti
adı verilen celseler... “Şimdi medyumun
bedeni Kutsal Ruh denilen güçle do-
ludur” ve yukarıda anılan “...Büyük
Ruh'un Elçisi olduğumu kanıtlaya-
caktım” gibi sözler bu gerçeği işaret
ediyor.

Silver Birch kendi diliyle de
doğruluyor bunu bazı yerlerde:

“Kişisel mesaj aktarırken, söyle-
nenleri iştir ve hece hece tekrarlarım,
çünkü mesaj medyum aracılığıyla
konuşurken, benim titreşim düzeyimdir.
Ne var ki Öğreti'ye aracı olduğumda,
titreşimler aynı değildir, çünkü bilincin
başka bir yanındır, kullanılan. Semboller,
vizyonlar, imajlar, sezgiler beni etki altına
alır, aynı dünyadaki medyumların bizim
etkimiz altına girişi gibi... İşte o zaman
Silver Birch olarak tanıdığınız kişiden
daha yüksek bir bilinci ifade ediyor-
rumdur”

Silver Birch de “Beyaz Kardeşlik”
adı verilen bir grubun parçası aslında. O
yıllarda White Eagle, Black Jacket gibi
“Beyaz Kardeşlik” den kızıl derili rehber
varlıklar çeşitli yerlerde bilgiler veriyorlar
ve onlar da -dediklerine göre- Silver Birch
gibi bir ağızlık parçaları sadece. Bu
açıdan bakıldığında, uzun yıllar etkisi
oldukça yaygın olan büyük bir hazırlık
misyonu ile karşılaşılıyor.

Bir başka yerde rehber varlığın
ardındaki yüksek varlık diyor ki:

“Bir gün kim olduğumu söyleye-
ceğim size. Yüce bir ad kullanarak değil,

(Devamı 41. sayfada)

Olağandışı Bir Rastlantı

Para bulmanın insana şans getirdiği düşünülür. Sharon Kovalsky de yerde bir gün on Dolar buldu. Ne var ki onun kazancı daha büyük olacaktı...

Sharon'un talihi New York'taki bir süpermarketin hızlı kasasından açıldı. Birkaç müşteri ile sırada beklerken sağ ayağının altında bir yükseklik farketmişti. Ayağını kaldırdığında, döşemede kıvrılmış yatan bir on Dolar gördü. Parayı yerden alarak doğruldu. Etrafına bakındı, yaptığını gören olmamıştı.

Aklına gelen ilk düşünce onu kasiyere vermek olmuştu. İkinci düşüncesi ise parayı geriye çekmek oldu. Bunu yaparsa, belki de kasiyer parayı kendi cebine atacaktı! Daha sonra daha pragmatik bir düşünce geldi aklına. "Şimdilik onu saklasam iyi olur. İleride onu iyi bir biçimde kullanabilir, birisine yararlı olabilirim belki" diye düşündü.

Bu düşünceyle, parayı cüzdanındaki güvenli bir yere yerleştirdi. Daha önce bu yeri hiç kullanmamıştı.

Sonra muzip muzip gü-lerek, aldıklarının parasını ödedi ve arabasına binip eve döndü...

İki hafta sonra, yine aynı yerde, aynı kasa kuyruğundaydı. Sepetinde sadece üç parça olmasına rağmen, sabırla önündeki eski, yıpranmış giysili kadının hesabını ödemesini bekliyordu. Dışarıdaki soğuk sızırın altında olmalıydı. Sharon yüzü yıllarca verdiği mücadelelerin ve çektiği sıkıntıların izlerini taşıyan ve soğuktan titreyen kadına merhametle baktı.

Kasiyer satış kasasını şingirdatarak sabırsızlıkla onun ödeme yapmasını bekliyordu. Sharon kadına büyük bir sempati duydu içinden. Kadın konuşmaya başladığında ise şaşırıldı kaldı!

"İki hafta önce yine buradayım" diyordu, boş cüzdanını titreyen elleri ile karıştırırken. "On Dolarımı düşürmüşüm. Şimdi aldıklarımı ödeyecek yeterince param yok, ne yazık ki." İnanılmaz bir rastlantıydı bu. İşte beklediği an gelmişti. Hemen elinde tuttuğu cüzdanın güvenli bölümünü açtı.

Yaşlı kadının omuzuna dokundu hafifçe. "İki hafta önce, ben de buradayım, hanımefendi" dedi. "O on Doları ben bulmuştum ve yeri gelirse iki katı ile geri vermeyi düşünmüştüm. Buyurun lütfen." Sharon parayı çıkardı, belli etmeden bir on Dolar daha ekleyerek yaşlı kadının avucuna bıraktı. Kadın minnet içinde ona bakıyordu.

"Oh! Çok teşekkür ederim" dedi, gözyaşları göz pınarlarını doldururken. "Çok teşekkür ederim."

Sözler duyguları tariften uzaktır, bazı zamanlar. Aslında, duyulanlar tam olarak hiçbir zaman dile getirilemez böyle durumlarda. Soğuğa rağmen, Sharon alışveriş merkezinden çıkarken, içinin ısındığını, mutlu olduğunu hissediyordu. İyilik, vermek, bir insanı sevindirmek ne güzel şeydi Rabbim! Sonra yüzünde mutluluğunu yansıtan bir gülümlükle evinin yolunu tuttu...



Küçük mucizeler

İki yıl önceydi... Denver'de, bir alışveriş ve gezi yerinde, ben ve arkadaşım Scott aslında insanın kaderini değiştiren, ne var ki kimsenin dikkat bile etmediği görünüşte küçük ve önemsiz iki olaya tanık olduk. Kristal berraklığında, nemsiz, bulutsuz harika bir gündü o gün. Böyle olağandışı bir havada otobüse bineceğimiz yerde, on blok ötedeki bir açık restorana yürüyerek gitmeye karar verdik. Bir beyzbol alanı biçimindeki restoran, kendine uygun olarak, Blake Street Beyzbol Klubü adını taşıyordu. Masalar da buna uygun olarak beyzbol iç alanı biçimindeydi. Başımızın üzerinde renkli flama ve bayraklar asılıydı.

Açık havada oturduğumuzdan, güneş bizi ısıtmaya devam ediyor, bu yüzden duyduğumuz sıcaklık sürekli olarak artıyordu. O gün rüzgârın zeresi yoktu ve sıcak, masanın üzerinden, bedenlerimize, yüzümüze yansıyor. Ağır ağır gezinen garsonların dışında hareket eden yoktu ortalarda.

Yemekten sonra, Scott ve ben geldiğimiz alışveriş ve gezinti yerine geri döndük. Yolda ikimiz de kart satan bir dükkandan çıkan bir ana-kız gördük. Ana bir posta kartını okuyarak yürürken küçük kızının elini tutuyordu. Neredeyse vızır vızır işleyen caddeye adım atmak üzereydi. Elindeki karta öylesine dalmıştı ki, bir otobüsün hızla kendilerine doğru geldiğini görmemişti bile! Scott bağırarak üzereyken, o ve kız bir faciadan kıl payı uzaktaydılar sadece.

Birden çıkan bir rüzgâr kartı kadının elinden sonra da omuzlarının üzerinden geriye doğru uçtuğunda, Allahtan, henüz söz çıkmamıştı Scott'un ağzından! Kartı tutmak için döndüğünde, neredeyse küçük kızını da iterek geriye doğru düşürüyordu.. Sonra geri dönüp kartı yerden aldı, her şeyden habersiz. Yine caddeyi geçmek için geri döndüğünde, gelmekte olan otobüs hızla önlerinden geçip gitmişti ana-kızın! İkisi de o an içinde nelerin olduğunu

farkında bile değillerdi!

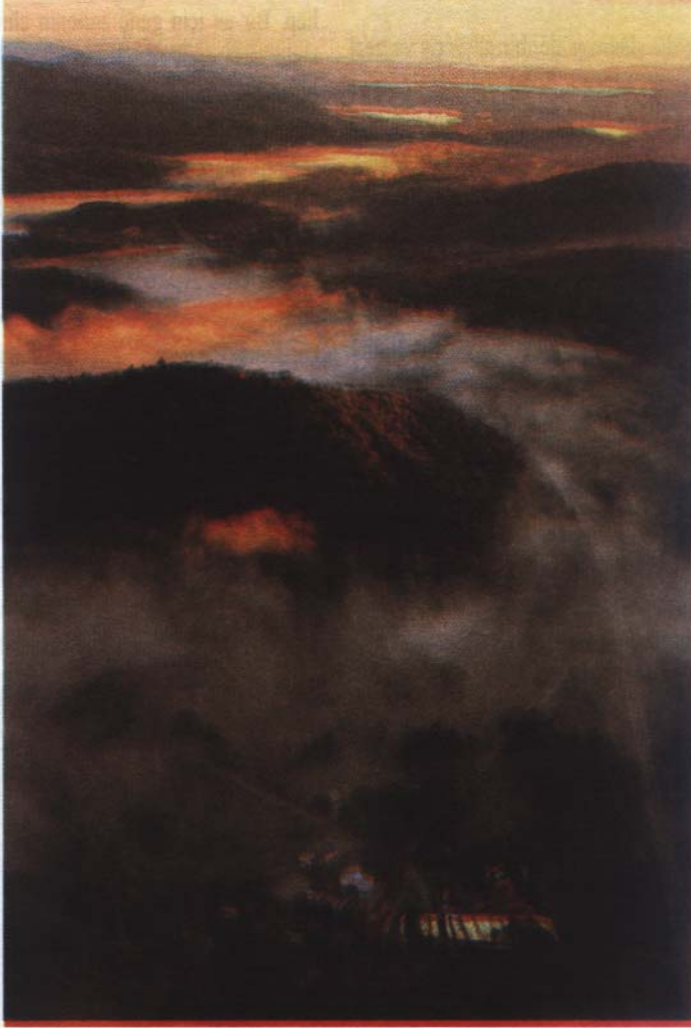
O günden bu yana iki şey aklımı karıştırmıştır hep. Bir an için genç annenin elinden kartı uçuracak kadar sert esen rüzgâr nereden çıkmıştı? Restoranda oturduğumuz sırada ve gezinti yerine geri dönerken yaprak kımıldamıyordu oysa!

İkincisi, Eğer Scott bir söz edebilmiş olsaydı, genç kadın ve kızı bize doğru bakarken olasılıkla görmedikleri otobüse doğru yürümeye devam edeceklerdi. Açık ki, birden çıkan rüzgâr ters yöne dönmesine neden olmuş, onun ve kızının hayatını kurtarmıştı. Rüzgârı, geçen otobüs yaratmış olamazdı, çünkü tam karşı yönden esmişti. Şüphe yok ki, ikisini de koruyan Tanrı'nın soluğuydu.

Ne var ki bu mucizenin en şaşırtıcı yanı, kadının ve kızının olan biteni asla bilmemesiydi. İşe geri döndüğümüzde derin derin düşündüm: Tanrı, bize fark ettirmeden yaşamımızda böyle neler neler yapıyordu kim bilir !



İki Yaşam Arasında



Dr. Michael Newton

Derleme: Acar Doğangün

Bundan dört yıl önce yayınlamış olduğumuz “İki Yaşam Arasında Ruhun Yolculuđu” adlı dizide Dr. Newton’ un, geriye götürücü hipnoz yoluyla yüzlerce insan üzerinde yaptığı araştırmaları ve elde ettiği değerli bilgileri okumuştuk. Bu dizide de, yine Dr. Newton’ un en son araştırmalarına dayanarak, ölüm anından tekrar doğumu kadar, dünya ötesindeki yolculuğumuzun daha önce görmediğimiz ilginç ayrıntılarını izleyeceğiz.

BAŞKA TÜRLÜ BİR KARŞILANMA

Başkalarına korku vererek yaşamışsak, bazen ruh dünyasında ürkütücü görüntülerle de karşılaşabiliriz. Aşağıdaki olay, bazı rehberlerin bu türden bir ürkütücü mizahu nasıl kullandığını göstermektedir.

Olay 18, bir vaiz rahibin 1920'lerdeki ölüm tecrübesini ele almaktadır. Bu rahip her yerde şeytan görüyor, cehennemle ilgili vaazlarıyla dinleyenlerini iliklerine kadar titretiyordu. Olay papazın ruh dünyasına geçişiyle başlıyor.

Dr. N: Her şey o kadar açık görünmese de, parlak bir ışığa doğru çekildiğinizi ve birisinin size doğru geldiğini söylüyorsunuz?

S: Evet, ama çok şaşkınım. Çevremde olanlara henüz alışmadım... Oh, Tanrım, hayır! Hayır!

Dr. N: (süjenin feryadına şaşırmuş bir halde) Ne oluyor?

S: (süje titremeye başlıyor) Oh!.. Oh!.. yüce Rabbim!.. Şeytan bu, biliyorum!.. Cehenneme gittim işte!..

Dr. N: (süjeye sakinleştirici telkinler veriyor) Cehennemde değilsiniz...

S: Öyleyse neden şeytan hemen önümde duruyor?

Dr. N: (süjenin yüzünü ter basıyor, onu rahatlatırken terini siliyor) Rahat olun, rahat olun. Ne gördüğünüzü tam olarak anlatın.

S: (önce fısıltı şeklinde, sonra bağırarak) Kırmızı-yeşil yüzlü bir şeytan... boynuzlar... vahşi bakışlı gözler... keskin dişler... ağaç kabuğu gibi bir yüz derisi.... Ya İsa, neden ben? Ben hep senin adına konuşmadım mı?

Dr. N: Başka ne görüyorsunuz?

S: (korku içinde) Başka ne görebilirim? Anlamıyor musunuz, Şeytanın önündeyim!..

Dr. N: Bedenin geri kalanını soruyorum. Başın altında ne görüyorsunuz?

S: Hiçbir şey... sadece hayalet benzeri bir beden.

Dr. N: Şimdi zamanda ilerleyin ve bu figürün ne yaptığını söyleyin bana.

S: (süje şiddetle sarsılıyor, sonra büyük bir rahatlama ile sandalyesine oturuyor) Ah... o piç... bunu bilmeliydim. Skanlon bu. Maskesini çıkarıyor ve gülerек pis pis bana bakıyor.

Dr. N: (şimdi ben de rahatlıyorum) Skanlon da kim?

S: Rehberim. Çok kötü bir şaka bu.

Dr. N: Skanlon şimdi nasıl görünüyor?

S: Uzun boylu, kartal profilli, gri saçlı... her zamanki gibi yanıltıcı...Bu sefer beni habersiz yakaladı.

Dr. N: Her zaman böyle mi yapar?

S: (savunmaya geçerek) O büyük bir öğretmendir aslında. Bu onun kullandığı bir yöntemdir, ama benim bundan hoşlanmadığımı biliyor.

Dr. N: Skanlon'a neden şeytan maskesi kullandığını sorabilir misiniz?

S: (kısa bir sessizlikten sonra) Tamam. Biliyorum. Bütün hayatımı şeytandan söz ederek, iyi insanları korkutarak geçirmişim... Benim sözüme kulak vermezlerse, cehenneme gideceklerini söylemişim. Skanlon bana kendi ilâcımdan vermiş.

Dr. N. Söylediklerinize inanıyor muydunuz?

S: Elbette, ikiyüzlü değildim ben. Ama insanlardaki esas iyiliği görmeden, onların yaşamını cehenneme çevirdim. Şeytan takıntım beni çürütmüştü.

Dr. N: Neden insanları korkutan bir vaiz yaşamını seçtiniz?

S: İnsanları kontrol altında tutmak bana hoş görünmüştü... Yeterince ciddiye alınmamaktan korkuyordum.

Dr. N: Şeytan maskesi kullanarak, Skanlon size neyi göstermek istiyordu?

S: Yanlış yere dönmüştüm. Yanlış yönlendiğim ve başkalarını da yanlış yönlendirmiştim. Skanlon bana onlara yapmaları gerekeni söylemektense, onları korkutmamın neler hissettirdiğini anlamamı istiyordu...

Dr. N: (süjeyi kendi ruh grubuna gönderiyorum) İlk kiminle karşılaşıyorsunuz?

S: Bir melek!.. yumuşak beyaz parlattı... kanatları var... (sonra geleni tanıyor) Tamam be, hepinizden bıktım. Yeter artık!..

Dr. N: Kimmiş bu melek?

S: Yakın dostum Dayan. Melek maskesini çıkartıyor ve gülerek beni kucaklıyor.

Dr. N: Biraz şaşırıdım doğrusu! Ruh istediği biçimi alabilir, ya da istediği kılığa girebilir. Neden maske kullanıyorlar ki?

S: Skanlon'un yöntemi bu. Maske insanın takıp çıkarabileceği bir tür sembol oluyor. Dayan, ötekiler başıma gelenlere gülerken, bir melek maskesiyle Skanlon'un yöntemini tekrarlıyor.

Dr. N: Derslerinizi öğrenirken, maskeler doğru ve yanlış davranışı öğretme aracı olarak mı kullanılıyor acaba?

S: Evet, doğru ve yanlış, yanlış düşünceleri anlatma aracı oluyor, kişiliğimizin istenen ve istenmeyen yanlarını ortaya vuruyor.

RUHSAL ENERJİNİN YENİLENİŞİ

Ruh dünyasına geçip rehberimizle bulduğumuzda, ilk temasta iki türlü enerji alırsınız ondan. Birinci türde, rehberimiz bizi güçlü

küresel bir enerji ile sarar. Ruh ve rehberi bir araya geldiğinde, ruh kendisini rehberiyle birlikte sanki bir enerji kabarcığı içindeymiş gibi hisseder. Süjeler bunu bir hûşû hali olarak tanımlarlar. İkinci tür biraz farklıdır. Rehber enerjisi kişinin astral bedeni üzerindeki seçtiği belirli noktalara verir. Bu arada elimizi ya da omuzumuzu tutabilir. Şifa bedene o noktadan okşama gibi yayılır, sonra da daha derinlere nüfus eder. Gelişmiş ruhlar ise, ruh dünyasına geçişlerinde bu sevgi enerjisi gücünden yararlanmak ihtiyacını duymazlar. Şifa enerjisini canlandırıcı ve yenileyici bir elektrik akımına benzetmeleri dışında, süjelerim yaşadıkları güzelliği ve huzuru anlatmakta âciz kalırlar.

RUH DÜNYASINA GEÇİŞTE

ÂCİL ŞİFA

Süjelerimden biri son yaşamında bacağına ağır hasar gördüğü bir trafik kazasında ölmüştü. Yaşadıklarını şöyle anlatıyor: "Ruh dünyasına girişte rehberim önce astral bedenimin enerji aurasındaki boşluğa enerji verdi. Bedenimi bütün haline getirmek için, kaba uçlara ve boşluklara yeniden biçim vererek, enerjimi bir çamur gibi kalıba sokuyordu."

Bilindiği gibi, astral beden, fiziksel bedenimizin benzer ikizidir. Henüz bir yılan derisi gibi atıp kurtulamadığımız insan biçimini taşır. Ama bu durum sürekli değildir, bir süre sonra ve belli bir bilinç aşamasında onu ruhsal bedene dönüştürebilir, gerektiği zaman da yeniden oluşturabiliriz. Gelişmiş ruhlar ölümlerinden hemen sonra bu beden biçiminden tümüyle kurtulabilirler.

Aşağıdaki olay normalin oldukça dışında bir olay olduğundan bana ilginç göründü. Süjem son yaşamında bir bombardıman sırasında havaya uçarak anında can vermişti.

OLAY 19

Dr. N: Savaş alanındaki parçalanarak ölümünüzden hemen sonra parlak ışığa doğru gidiyorsunuz. Şimdi ne görüyorsunuz?

S: Beyazlar içinde birisi bana yaklaşıyor.

Dr. N: Kim o yaklaşan?

S: Kate bu... Yeni rehber öğretmen. Grubumuza yeni verilmişti.

Dr. N: Görünüşünü ve yaklaşırken sizinle nasıl iletişim kurduğunu anlatır mısınız?

S: Geniş alınlı, oldukça düz, genç yüzlü bir kadın görünümünde... Huzur yansıtıyor... Bunu hissediyorum... ne var ki endişeli de. Sanırım daha fazla yaklaşmayacak bana.

Dr. N: Neden?

S: Çünkü enerjim çok kötü bir durumda. Bana, kendime şifa vermem gerektiğini söylüyor.

Dr. N: Size neden yardımcı olamıyor Zcd?

S: (gülüyor) Savaş ve ölüm sonucu oluşmuş ve düzensiz bir biçimde karışmış negatif enerjime yaklaşmak istemiyor sanırım.

Dr. N: Böyle bir şeyi daha önce duymadım. Kirlenmekten mi korkuyor acaba?

S: Onun gibi bir şey. Kate'in bu tür çalışma için oldukça yeni olduğunu anlamlısınız.

Dr. N: Şimdi enerjinizin nasıl görüldüğünü anlatır mısınız?

S: Karmakarışık bir halde... İrice siyah boşluklu... düzenini bütünüyle kaybetmiş...

Dr. N: Ölüm anında bedeninizden hemen kurtulamadığınız için mi?

S: Kesinlikle... Ölümün geldiğini

görüncü hemen bedenimden ayrılmam gerekirdi.

Dr. N: Kate enerjinizi düzenlemek için bir şey yapamıyor mu?

S: Çalışıyor... Sanırım onun için biraz zor bir iş olmalı.

Dr. N: Peki şimdi ne yapıyorsunuz?

S: Öğüdüne uyup kendime yardım etmeye çalışıyorum. Ne var ki başarılı olamıyorum, enerji düzenim öylesine bozulmuş ki! Sonra güçlü bir enerji akımı yangın hortumundan fişkıncasına bana çarpıyor ve savaşın yarattığı olumsuzluğu biraz yok ederek kendime yeniden bir biçim vermeme yardımcı oluyor.

Dr. N: Daha önce bana yeni dönen hasar görmüş ruhlara enerjinin bir duş gibi aktıldığı bir yerden söz edilmişti. Siz şimdi orada mısınız?

S: Bir bakıma.... Enerji de Rehberim Bella'dan geliyor. Şimdi onu görebiliyorum. Bu işte gerçek bir uzmandır o. Kate'in arkasında durarak ona yardımcı oluyor.

Dr. N: Sonra neler oluyor?

S: Bella uzaklaşıp kaybolurken, Kate bana yaklaşıyor, sarılıyor ve beni oradan uzaklaştırırken, konuşmaya başlıyoruz.

Dr. N: Size bir acemi gibi davranan Kate'e güvenebilecek misiniz peki?

S: (suratı asılarak) Bu önemsiz bir şey! Bu tür enerjii düzenlemesi onun için fazla zaman almayacak. Onu severim, bir çok yetenekleri olan biridir o.

DAHA AZ ZARAR GÖRMÜŞ

RUHLARIN İYİLEŞTİRME YERLERİ

Ruh dünyasına hemen girişte uygulanan âcil enerji tedavisi dışında, ruh dünyasına dönen insanların çoğu, gruplarına katılmadan önce bir tür şifa istasyonuna giderler. Orada pozitif

enerjileri ile onlarla kontakt kuran ve ihtiyacı olan ruhları huzur dolu şifa alanlarına götüren hayırlı varlıklarla buluşurlar.

Geri dönen ruhların şifa alanlarından çoğunda bir tür hesap verme aşaması da yaşanır. İnsanın dünya yaşamına göre hesap vermesi biraz güç ya da ılımlı olabilir. Bu genellikle, henüz tamamlanan yaşamın gözden geçirilmesini de içine alır. Çok daha derinlemesine bir inceleme ise, grup toplantılarımızda rehberlerimizle ve Büyükler Konseyimiz’de yapılır. Şifa alanları, anılarımızdan yaratılan, ya da rehber varlıkların şifayı arttırmak için gerekli olduğunu düşündükleri dünya düzenine benzer. Geçmiş yaşamında Alman Toplama Kampları’nda ölen bir hanımın tanımlaması şöyle:

“Yaşadığım hayata göre çevremde büyük farklar var. Korku, soğuk ve merhametsizlikle dolu bir yaşamdan yeni döndüğümünden, her şey çok parlak! Bu ortam kederimi hafifletiyor. Yanımda huzur verici bir şömine yanıyor. Bu benim içimi ısıtıyor ve sevinçle dolduruyor...”

Ruh dünyasına döndüklerinde, süjeler kendilerini genellikle bir bahçe içinde görürler. Bahçe güzellik ve huzuru simgeler. Bazıları da kendilerini kristal bir çevrede görürler. Aşağıdaki kristal bir şifa merkezi bunun tipik bir örneğidir.

“Şifa yerim kristal bir yapıda. Bu yapı derin düşüncelere dalmama neden oluyor. Kristal duvarlar ışık prizmasının renklerini yansıtan renkli taşlardan oluşuyor. Bu kristallerden farklı açılarla hareketli ışık demetleri çıkıyor, çevreye yayılıyor ve düşüncelerime berraklık getiriyor.”

Bundan sonraki örnek ise bir bahçe düzenini ele almaktadır. Süjem son bir kaç yaşamında “alçak gönüllülük” üzerinde çalışmış biriydi. Daha önceki yaşamlarında hiç

göstermediği bu özellik dolayısıyla, bu kişi şifa alanına geldiğinde başarısızlık duyguları içindeydi.

“Bir bahçedeyim... Söğüt ağaçlarını ve ördeklerin yüzdüğü havuzu izliyorum... Burada öyle büyük bir huzur var ki!.. Bu manzara düş kırıklığımı da azaltıyor. Rehberim Mekil asma ve çiçeklerin sınırlı olduğu bir kameriyeye götürüyor beni. Son boşa geçmiş yaşamım dolayısıyla çok kırığım, çünkü her köşede yanlışıma düzeltmek için çok çaba harcadım. Mekil halime gülüyor ve tazelenme isteyip istemediğimi soruyor. Nektar içip, meyve yiyoruz ve havuzu izliyoruz. Bunu yaparken, boğulmaya yakınken alınan bol oksijen gibi, güçlü enerjisini aldığımı hissediyorum.

“Mekil çok ince biridir ve kendimi çok eleştirici bir tavırla yargıladığım için, yenilenmeye ihtiyacım olduğunu biliyor. Geçmiş yanlışlarım dolayısıyla, çok sert terbiye yöntemleri kullarımdan, bu nedenle yapılması gerekeni yapamadığımdan ya da kısmi başarımdan söz ediyoruz. Mekil, yine de bu yaşamdan, gelecekteki yaşamımı daha iyi kılacak bazı şeyler öğrendiğimi söyleyerek beni cesaretlendiriyor. En önemli şey de, değişimden korkmamış olmamış...”

“Bahçenin atmosferi çok rahatlatıcı, kendimi daha iyi hissediyorum artık.”

Dokunma ve koklama duyularından yararlanan sahneler de olabiliyor. Ayrıca parlak beyaz şifa verici enerjileri aldıktan sonra, aşağıdaki gibi, ses ve renklerle ek tedaviler gören süjeler de var.

“Aldığım temizleyici duştan sonra, bitişikteki ‘yeniden dengeleme’ odasına gidiyorum. Bu mekânın merkezine doğru yükselirken, başucumda dizi dizi spot ışıklarına benzer renkli ışıklar dikkatimi çekiyor. Adımın anons edil-

(Devamı 43. sayfada)

Milenyum Çizgisi

Eşitlik, Kardeşlik
Özgürlük

33

Bireysellik Süreci

34

Türkiye'nin Misyonu

35



*İnsan, araç ve gereç yaparak doğayı
değiştirirken, kendi doğası da değişikliğe uğrar.*

Milenyum Çizgisi

GÜNGÖR ÖZYİĞİT

Tarih insanın insan olma olanaklarını gerçekleştirme sürecidir.

İnsan dünyayı ve kendini tanıyarak, bilgi ile aydınlanarak, pratik içinde pişerek, aşama kaydederek ve kendini aşarak bugüne gelir. Hep daha ileriye, doğru akan zamanla birlikte değişip dönüşerek, sürekli bir devinimin öznesi olur.

İnsan uzun süre bir sürü psikolojisi içinde uyuduğu ya da uyutulduğu uykudan, yeni çağın şafağında uyanır. Birey olduğunun bilincine erer. Hak ve özgürlüklerinin farkına varır. Yıldızının parladığı, tarihin yüksek gerilimli anlarında evrim, devrime dönüşür. Toplum yapısı niteliksel değişimlere uğrar. İnsanın toplumdan ayrılamayacağı, ikisinin bir bütünü oluşturduğu gerçeği, ne yazık ki geç zamanlarda anlaşılır.

İnsan tarihe bakarak ve tarih yaparak geleceğini belirler. Bu anlamda tarih, hep toplum halinde yaşayan insanların gelişim evrelerini içeren bir oluşum sürecidir.

Tarih bilincine erişmek, söz konusu evreleri tanımak olduğu kadar, insanı ve insanlığı daha ileriye götürme iradesini de beraberinde getirir.

Tarihi insanlar yaptığına göre, gerçekte tek bir tarihten, insanlık tarihinden söz edilebilir. Aynı ayrı ulusların tarihi, onun bölümlerini oluşturur ancak. Renkler her ne kadar farklı görünseler bile, hepsi de beyaz ışığın değişik dalga boylarındaki yansı-

malandır aslında. Ve her nesne, ışığa gösterdiği tepki ile, emdiği ve yansıttığı ışığa göre rengini verir ve ışığın içinde erir.

Bin'li yılların ilk yarısında dinin ve derebeylik düzeninin bir baskı aracı olarak egemen olduğu Ortaçağ'ın alacakaranlığı, bağrında yeni çağın tohumlarını taşır aynı zamanda.

Ortaçağ daha çok insanın içe dönük, bir köşeye çekilip, nefisini düzeltmesine, Tanrı ile ilişkisinin bilincine ermesine yönelik bir çalışma dönemidir.

Milenyumun ortasında, Rönesans ve reform hareketiyle, insan baskıdan silkinir ve kendine gelir.

Aydınlanma ve devrimlerle birlikte, insanoğlu kendi yazgısını belirleme konusunda söz ve hak sahibi olur.

EŞİTLİK, KARDEŞLİK, ÖZGÜRLÜK

Yeni çağın karakteri dışı ve içe atılmasıdır. Eyleme geçmesidir. Hak ve özgürlüklerini kazanmak için mücadele etmesidir. İnsanlık adına bazı kazanımlar sağlanmasına karşın, devrimlerin amaçladığı özgürlük, eşitlik ve kardeşlik gibi kavramların içleri tam doldurulamaz. 1789 Fransız Burjuva devrimini gerçekleştirenlerin, yönetimi ele geçirincede bencillikleri üstün gelir ve kısa sürede, söz konusu kavramlar kendi sınıf çıkarlarına uygun hale

getirilir. Devrimin halk yararına getirdiği tek yenilik, yasalar önünde eşitliktir. Ama bu kere yasalar önündeki eşitsizliğin yerini, servet bölüşümündeki eşitsizlik alır. Ve paranın sağladığı güç sayesinde zenginler, yasalar önündeki eşitliği, kendi yararlarına rahatça bozabilirler. Yoksul yığınlar çok geçmeden şunu anlarlar: Ekonomik eşitsizliğin somut gerçeği yanında, yasalar önünde eşitliğin sağladığı üstünlük, biraz soyut ve biraz da hüsnü kuruntu olarak kalır.

Kardeşlik; halkın mal-mülk sahibi burjuvalarla elele, soylulara karşı başlattıkları devrimden kalma güzel bir anıdır sadece. Devrim başarıya ulaştıktan sonra nedense unutulur. Belki de halkın işi orada biter.

Burjuva devriminin getirdiği özgürlük de, eşitlik ve kardeşlik gibi soyut ve biçimseldir. Yasalar çerçevesi içinde insan istediğini yapmakta özgürdür denilir. Oysa; daha çok zenginlere özgü bir özgürlüktür bu. Zira ekonomik özgürlük olmadan, diğer özgürlükler, kağıt üzerinde yazılı değerler olarak kalır.

İşte sosyalist bir devrime tam da burada gereksinme duyulur. Öylece özgürlüğe ekonomik bir boyut kazandırılmak istenir. Ama ne yazık ki, sonuçta sosyalist devrimler de uygulamada, yönetici bir azınlığın, uzman bir bürokrat kadronun diktasına dönüşür.

Yeni çağın Ortaçağ'dan öğrendiği önemli bir ders de, dinin insan elinde nasıl yozlaşıp, bir baskı ve zulüm aracına döndüğünü görüp, lâiklik ilkesi ile dini siyasetten arındırıp, bu kutsal alanı, Yaratan'la yaratılan arasında çok özel bir ilişki olarak vicdan özgürlüğü içinde değerlendirmektir.

BİREYSELLİK SÜRECİ

Milenyum çizgisinin belirgin bir özelliği de birey olma bilincinin gitgide güçlenmesidir. İnsanın ayrı bir varlık olduğunu farketmesi bir yandan yalnızlık, çaresizlik duygusu doğururken, diğer yandan kişisel çaba ile güç kazanmasına yol açar. Dinsel baskının kalkması, geleneklerin gevşemesi, devlet gücünün bir ölçüde dizginlenmesi, özgür düşüncenin yaygınlaşması, ekonomik alanda "bırakınız yapsın, bırakınız geçsin," ilkesinin geçerli kılınması, bireyi kendine dayanmak, kendi gücüne güvenmek zorunda bırakır. Kapitalizm ona dilediği kadar kazanma şansı tanır. Zengin olmak, ün kazanmak, mal-mülk edinmek elindedir artık. Karışanı görüşeni yoktur. Başarıdan başarıya koşmak işten bile değildir. Yeter ki parası olsun. Onun için çok çalışmak gerekir. Vakit nakittir. İş ve para tanrılaşır sanki. İş adamı, Ortaçağ'daki din adamının yerini alır; o denli saygınlık kazanır. Yeni dinin her kapıyı açan anahtarı paradır. Bu arada özel girişim özgürlüğü insanda bazı yeteneklerin gelişip güçlenmesini de sağlar. O sayede insan, kendine güvenmeyi, sorumluluklar yüklenmeyi, kararlar verip, risklere girmeyi ve çalışıp çabalayarak iş ve hizmet ortaya koymanın erdemini öğrenir. İş yapma becerisini edinir.

Böylece kapitalizm, bireyi yalnızca geleneksel bağlardan kurtarmakla kalmaz; aynı zamanda onda aktif, eleştirici ve sorumlu bir benliğin gelişmesine yol açar. Ama, diğer yandan, sermayenin emeği alabildiğine sömürmesine de yeşil ışık yakar.

Sağlıklı yol, sağ ve sol görüşteki yararlı yanları alıp, ona Tanrısal boyutu da

ekleyerek, bireyle toplum arasında dengeli bir ilişkiyi kurabilmektir. İnsanın tarih boyunca kazandığı birikim, eğer isterse, bunu başarmaya elverir.

İnsan, araç ve gereç yaparak doğayı değiştirirken, kendi doğası da değişikliğe uğrar.

Doğal insandan toplumsal insana geçiş, uygarlığı da simgeler bir bakıma. Her kuşak, geçmişten, atalarından aldığı, yeni değerler ekleyerek geleceğe çocuklarına bırakır. Böylece tarihin bayrak yarışı elden ele geçerek bugüne ulaşır.

TÜRKİYE'NİN MİSYONU

Milenyumun başlarında, kendi istekleriyle İslâm dinini kabul eden Türkler, ilerleyen zamanlarda İslâm'ın koruyucusu kesilirler ve Haçlı Seferleri'ne karşı kale gibi dururlar. Selçuklular'dan sonra Osmanlılar da İslâmiyeti üç kıtaya yayar. Otuz kadar ırkı bünyesinde barındırarak ve adaletle yöneterek, egemenliklerini altı yüz yıl sürdürmeyi başarırlar.

Türkiye, tarih içinde atalarının yerine getirdiği bu görevin, günümüzde doğal aday durumundadır. Türkiyenin geçmişten getirdiği miras olarak tarihsel bir deneyim ve birikim zenginliği var. Bu hepimizin kolektif bilinçaltına işlenmiş, genlerimize yazılmış. Bozulmadan duran Kuran'a dayalı bir Tasavvuf kültürüne sahibiz. Buna bağlı olarak Ahmet Yesevi, Yunus Emre, Hacı Bayram, Hacı Bektaş Veli gibi nice evrensel değerler yetiştirmişiz. Üç yüz yıldır batılılaşma çabası sonucu, batının akılcı ve bilimsel görüşünü belli bir ölçüde kazanmışız. Yüzde yetmiş

genç ve yetenekli bir nüfusa sahibiz. Her konuda yetişmiş, eğitilmiş bir insan gücümüz var. Lâik ve demokratik yönetimi sürdürebilen tek İslâm ülkesiyiz. 20. Yüzyılda sömürge devletlere karşı ilk bağımsızlık savaşı veren ülke olarak, Üçüncü Dünya ülkelerinin doğal önderiyiz. Türki devletlerle, diğer devletler arasında bir barış köprüsü konumundayız. Kaynayan kazan durumundaki Orta Doğu'da bir denge ve istikrar unsuruyuz.

Tarihsel yürüyüşümüz güneşi izliyor: Doğudan batıya doğru. Orta Asya'dan Batı Avrupanın ortalarına kadar coğrafyamız doğu ile batıyı birleştiriyor. Kafa yapımız ve birikimimiz de, doğunun mistik kültürü ve sezgisi ile, batının akılcı, araştırmacı ve eleştirel düşüncesini uzlaştıracak kapasitede. Ayrıca Anadolu, birçok uygarlığın beşiği. Çeşitli kültürlerin buluşup, birbirini etkilediği zengin bir kültür mozayığı. Şair İsmet Özel'in dediği gibi "İnsanlar hangi dünyaya kulak kesilmişse ötekine sağır." Batı, aklıyla kibirlenip kendine kapanmış. Doğu içine dalmış, aklı dışlamış. O yüzden ne doğu batıyı, ne batı doğuyu tam anlayabiliyor. Bu sentezi başarabilecek, doğunun gönlü ile batının aklını bir edebilecek tek ülke Türkiye!

Öyleyse Türkiye değişen dünya içinde "değişmeyen evrensel değerlerin" öncülüğünü ve sözcülüğünü yeniden üstlenmek durumunda.

Milenyumun Türkiye'ye ve Türklere biçtiği tarihsel misyon bu. Ve Clinton'un da sık sık dile getirdiği gibi, gelecek, Türkiye'nin bu görevi yerine getirme derecesine göre belirlenecek.

Hayattaki Duruşları

Özenç Kayserilioğlu



Zaman zaman aralarına girip konuşmalarına kulak misafiri olduğum insanlardan bahsetmiştim, hani biraz tuhaf insanlardı. Saf desem, değillerdi; çünkü kolay kandırılabilir insanlar benzemiyorlardı ve zamanlarını iyi şeyler yapmak için harcamaya gayret ediyor, boş ve aptalca işlerin peşinden koşmuyorlardı. Hayal âleminde yaşayan uçuk insanlar desem, o da değildi; çünkü konuşmaları bazen o türden gözükse bile, fikirlerini dayandırdıkları temellere o denli samimiyetle inanıyorlardı ki, bir zaman sonra sizin de gözleriniz buna alışıyordu ve pek çok şey başka bir gözle bakınca bambaşka bir gerçekçilik kazandığına kani oluyordunuz. Yani siz de olayları, fikirleri onların durdukları platformdan görmeye başlıyordunuz.

Galiba işin sırrı bu durdukları yerdeydi veya durdukları yerin kendisiydi. Evet, onların hayatın içinde bir duruşları vardı. Bu duruşun olayların içinde yaşarkenki tezahürlerinde, her birinin kendi kişiliklerinin etkilediği nüanslarında, çeşit çeşit görünüşleri izlenebilir, hatta bunlar ayrı ayrı duruşlar olarak da değerlendirilebilirdi. Ama aslında hepsinin arkasında şöyle bir kabulleri vardı bence: Ben Allah'a inanıyorum. O, birin biri ve tek olan Yaraticımızdır. Her şey O'nun elindedir ve O'na dönecektir. O beni her şeyden korur, kayırır. Ben bu dünyaya iyi işler, iyilikler yapmak için, ayırt etmeden tüm insanlarla dost olmak, onları sevmek için geldim. Bu yüzden zamanım ve yaşamım çok değerlidir; çünkü sonuçta herkes hesap verecektir.

İnsanları ayırt etmemeleri, onları sevmeye, onlara iyi davranmaya çalışmaları, zamanı değerlendirmeleri, çalışkan olmaları, çağdaş, kültürlü bir insanın zaten olmak istediği bir durum ve bunda bir gariplik de yok aslında. Ama onlar bir de Yaratıcı'nın onları her şeyden koruduğuna, en iyi şekilde yaşattığına inanıyorlar. Buna samimiyetle inanan bir insanın hayatında hiç sıkıntı ve darlığın izleri yokmuş zannedilebilir, ama öyle de değildi durumları. İçlerinde ciddi sağlık problemi yaşayanlar, maddi darlık içinde bunalanlar var. Birbirlerinin yardımına koşuyorlar ama bu da yeterli olmuyor sorunların bitmesi için. Çünkü aralarında öyle çok zengin birileri olmadığı gibi, bazı sağlık problemleri de çözümsüz. Ama gene hoşsohbetler, gene korunduklarına inanıyorlar, gene ümitliler. Birbirlerini avutup dayanmaya mı çalışıyorlar? Belki. Belki de bir şeyi bekliyorlar.

İçlerinden birisiyle ekonomik krizin etkilerinden bahsediyorduk. Zaten iyi olmayan işlerinin iyice kötüye gittiğini söyledi ve "Bakalım önümüzdeki ayda ne yapacağız" dedi. "Hep borç, hep borç. Yanımda çalışan bir hanım, ben sizin yerinizde olsam işyerimi kapatırım, işlerimi evden takip ederim dedi bana"

Bu fikir birden bana da çok yeni geldi, sanki o hiç düşünmemiş gibi "Evet" dedim, "gerçekten iyi bir fikir" "Yanımda çalışan eleman böyle dedi bana. Peki, dedim, sizi ne yapacağım o zaman?" diye sürdürdü konuşmasını.

Anlamaya çalışarak biraz durdum

ve çekinerek sordum: "Yani siz, yanınızdaki insanları işten çıkarmamak için, borç para alarak onların maaşlarını mı ödüyorsunuz, üstelik tüm işlerinizi evden kendiniz yürütebilecek durumdayken?"

Çok normal bir şeyden bahseder gibi "Tabii" dedi. Bir süre gözlerimi kısarak ona baktığımı hatırlıyorum. İyi tanıdığım bir insan olmasa daha kolay karar verirdim bu durum hakkında. Ve sebep içinde başka bir sebep arayabilirdim, işyerini kapatmış durumuna düşmeyi istememek gibi. Belki bu da vardı nedenlerin içinde, ama değer miydi bunca sıkıntıya, hem de kendisi tek başına her şeyi yürütebilecekken? Bunu bana izah etmenin zorluğunu düşünmüş olacak ki, konuyu değiştirdi. Ayrıca bazı şeyler var ki, onları açıklamak, güzelliklerini soldurmak olur onların. Ben onun çevresindekileri rahatsız etmemek için, onların akıllarına bile gelmeyen, ince ama olmasa da olur değil, aksine lüzumlu detayları düşünerek bir takım sıkıntılara nasıl katlandığını biliyordum. İşte bu onun tavrıydı, bilen bilir, anlayan anlardı. Ama o ve onun gibi insanlar, kimse bilmesede, anlamasada o sıkıntıları göğüsleyebiliyorlardı ve bu onlara olağan geliyordu. Bu elbette sevginin, saygının, fedakârlık ve sabrın o insanlarda ne ölçüde var olduğunun bir işaretiydi; gene bilenler ve anlayanlar için.

Bense bilenlerden ve anlayanlardan değildim, ama onları izlemeye doyamıyordum.

Yakın bir zaman önce, onlarla birlikte, bir hastane odasının kapısının önündeydik. İçeride ayırt etmeksizin herkesin yardımına koşan, çareler bulan, üreten ve hayata geçiren bir arkadaşları,

kötü bir hastalık teşhisi konmuş, ameliyat öncesi yatıyordu. Sessizce onun yanına girip çıkıyor, birbirleriyle gülümseyerek konuşuyor, onu da neşelendirmeye çalışıyorlardı. Bir ara içlerinden iki hanımın konuştuklarına kulak misafiri oldum, bir köşede birbirlerini teselli ediyorlardı.

"Farkında mısın, bu aralar ne kadar çok sıkıntı var etrafımızda" dedi biri. "Evet" dedi diğeri "Her şey gittikçe sıklaşıyor. Onun kadar sağlığına dikkat eden, her zaman kontrollü olan bir insana bile Allah vermeyi dilerse bir illet, verir" "Çok üzgünüm çok, ne yapacağız, bilmiyorum" "Evet ben de" dedi arkadaşı ve şöyle devam etti: "Her şey O'ndan değil mi? Bizim işimiz böyledir. Geçen günü şu söz geldi aklıma, bir arkadaşaya daha söyledim. Hani diyordu ya, 'İçinizden darda olduğunuz sananlar, O'nun varlığından şüphe mi edecekler? Sizi sıkıntıya sokan O'dur ve sevindiren de şüphesiz. Siz, her şeyi gerçek düşünebilerseniz, yorulmaz, yıkılmaz, sıkılmaz ve donmazsınız.' Bunu düşünüp bekleyeceğiz, hayır dileyeceğiz." Diğeri de başıyla sessizce onayladı onu, bir süre öylece durdular.

Kendilerini sıkıntıya da sokan, sevindiren de Yaratanları'na teslim olup bekliyorlardı. Ama O'nun bunları keyfi yapmadığından, abes iş yapmayacağından emin, kimseyi suçlamadan olup biteni anlamak için düşünmeye, sıkıntının üzerlerinden geçip gitmesi için sabretmeye çalışıyorlardı. O işyeri sahibi olan arkadaşları da, hastane odasının önünde birbirini teselli edenler de, boşlukta kalacak kadar çaresiz olmadığını biliyorlar ve kendilerini öyle hissetmiyorlardı.

59. DAKİKA FAKTÖRÜ

Nadide Kılıç

Genellikle hepimiz, yeknesak günlerin normal seyrine alışık yaşarız. Çoğunlukla bir günümüzün diğerinden farklı olmadığına inanırız. Her yeni günde, düşünce ve duygularımızın, isteklerimizin dünkü gibi olmadığını göremeyiz veya görmezden geliriz. Rutin işler yapmayı, bir saat sonramızın ana hatlarıyla nasıl gelişeceğini bilmeye tercih ederiz. Çünkü riski azdır. İnsan sıkıntıya düşmeyi zorda olmayı istemez. Bilinmeyen ise sorun getirebilir. Ancak her hayatın iniş-çıkışları vardır.

Bir gün hiç düşünmediğimiz bir anda bazı şeylerin değiştiğini görürüz. İşler umduğumuz gibi değildir. Hattâ kötüye gitmektedir. Bu, sağlığımızla ilgili olabilir, kendi tercihlerimiz, eksik planlarımızın kötü sonuçlarıyla karşılaşabiliriz. Birden bire hiçbir neden yokken sorunlar içinde kendimizi kaybederiz.

Hangi nedenle olursa olsun, olayların bu denli değişmesi bizi fiziksel ve ruhsal olarak zorlar. Biz arkadaşlarımızla dertleşirken "İnan ki böyle bir şey, ilk defa başıma geliyor. Böyle bir duruma hiç düşmemiştim, hiç yaşamamıştım. Ben ne yapacağım şimdi?.Mümkün değil kurtulamam." gibi sözlerle yakını, dururuz. Halbuki biraz düşünsek, anılarımızı hatırlasak, daha önce de birçok kötü denilebilecek olaylar yaşadığımızı anımsarız. Ama düşüncelerimiz, dünün güvenli akışı içinde adeta dumûra

uğramıştır. Nedense aklımıza gelenler, hatırlayabildiklerimiz, yine geçmiş zorluklardır.

Pek az insan geçmiş problemlerden nasıl kurtulduklarının muhasebesini yapar. Geçmiş tecrübeleri anımsar. Tecrübenin taşıdığı bilgiyi kullanarak zorluktan, darlıktan kurtulmaya çalışırlar. Çıkış yolu bulmak için yeni fikirler üretirler. Bu kişiler, kurtuluşun büyük bir sebat, özveri ile olacağını farkındadırlar. Düşüncelerin üzüntüyle değil, güvenle ve kendine inanmakla kendilerini çözüme ulaştıracağını bilirler. Böyle insanlar, 59. dakika faktörünü gözardı etmeyenlerdir.

59. Dakika, bizim altmış dakikalık zaman birimimizin 59. dakikası değildir. Bir olayın veya zorlukların hayatımızdan uzaklaşarak bizi feraha erdirecek ilk olumlu adımı atabildiğimiz, bizi çözüme götüreceğ ilk fırsatı yakalayabildiğimiz andır. Çünkü o dakikadan sonra olaylara hükmedebilir, dertlerimizin nedenleri üzerine büyük bir cesaretle gidebiliriz.

Aylin kırk iki yaşında, iki çocuk annesi çalışan bir kadın. On beş yaşındaki büyük oğlu, küçük yaşlarından beri çevresiyle uyumsuzluk yaşayan bir otistik. Aylin teşhisin konulduğu günden beri büyük bir sabır ve gayretle çocuğunun tedavisi için söylenenlere harfiyen uyuyor. Aynı sorunları yaşayan birçok annenin bir araya gelerek birbirlerinin tecrübelerinden faydalanmalarına ve destek

olmalarına öncülük etti. Onun sabrı, inadı ve sevgisi ile çocuğu çok yavaş olsa da iyileşmeye başladı. Aylin, kendisini takdir eden dostlarına (Birisi de benim) geçmişindeki en zor gününde hayatını kurtaran anı anlatır.

Aylin, on iki yaşından yirmibeş yaşına kadar annesi, üvey babası ve iki kardeşiyle birlikte yaşamak zorunda kalmış. At yarışlarında bütün servetini kaybeden üvey babasının evde çıkardığı huzursuzluk, Aylin'e hayatı zehir etmiş. İyi niyetle bir gün, her şeyin düzeleceğini beklemiş. Ancak öyle bir ruhsal kaos içine itilmiş ki, artık yaşamak istememiş. Tam intihar etmeyi düşündüğü gün, yabancı dil kursunda o gün tanıştığı bir kız arkadaşına her şeyi ve niyetini açıklamış. Kız arkadaşı ise "Bu çok büyük bir karar. Bu büyük karardaki gücünü, yaşamını güzelleştirmek için harcamalısın. Tanrı senden bunu bekliyordur. Her zaman sana yardımcı hazırım." ikazını yapmış. Bu olay Aylin'in yaşamının dönüm noktası olmuş. O günden beri hiçbir zorluğun kalıcı olmadığını inanıyor.

Fiyola otuz sekiz yaşında yeni evli Kosovalı bir kadın. O da arkadaşım. Sırp askerlerinin Prizren'e girdikleri günün öncesi, yetkililer hoparlörle anons ederek herkesi uyardıkları zaman, kaçması gerekirse yanına neyi alacağını düşünmüş. Yazın en sıcak günleri olmasına rağmen, Türkiye'den satın aldığı, kürk yakalı, deve tüyü paltosunu yanında götürebileceğini düşünmüş. Neden? diye sorduğumda "O

palto Türkiye'de geçirdiğim günleri, hürriyetimi bana hatırlatıyordu. Onu hür kalmamın simgesi gibi gördüm. Hep yanımda olursa, o günleri hatırlarsam umutsuzluğa düşmeyeceğimi anladım. Evimizi hiç terketmedik." dedi. Şimdi o savaşta eşini kaybetmiş bir beyle evlendi. Çok mutlu.

Zeki Bey şimdi 65 yaşında yüzde yüz ölümle sonuçlanabilecek bir hastalığı yenmenin şükürü içinde. Hayatta mutlak her zorluğun belli bir zaman sonra çözülmeye başlayacağına inanıyor. Çünkü henüz kırk yaşında ve dört çocuk babası iken iflâs etmiş. Bir müddet ne yaptıysa parasızlığına çare olacak geçici bir iş bulamamış. Ancak bir gün, bir kahvehaneye ortak olmak istemiş. İki yüz lira gerekiyormuş. Bu o zaman büyük para olduğu için bunu ödemesi imkânsızmış. Tam vazgeçeceği sırada oradan eskiden yüklüce alacağı olan biri geçiyormuş. Durumunu anlatınca "Haklısın, vermeliyim ama ancak iki yüz Lira verebilirim. Kalanını sonra versem olmaz mı?" diye sormuş. Zeki bey, bu olaydan sonra öyle etkilenmiş ki, en yakın camiye gidip namaz kılıp Yaratana hamdettiğini söylüyor. O günden sonra her şey iyi gitmiş.

İşte eğer sabırla, çalışarak, ümitsizliğe kapılmadan derdimize çare ararsak, felâkete bir kala her imkânsızlığın imkâna ve güzele döneceğini tecrübeleri ile yaşamış üç kişinin anısı.

Gerçek isimler yerine takma isimler kullanılmış, gerçek yaşamdan kesitlerdir.

SILVER BIRCH ÖĞRETİLERİ

(Başarafi 23. sayfada)

sevgi ve ilginizi kazanmak için alçak gönüllü bir kızilderili olarak gelmem gerekiyordu aranıza. Öğrettiğim gerçekte kanıtlayacağım kendimi. Çünkü yasa böyledir.”

Silver Birch'un ve öteki kızilderili rehberlerin gerisindeki yüksek varlığın kişiliği ile ilgili olarak bazı ipuçları da var celselerde. Belki de, şu sözlerle tanıtıyor kendisini o.

“Ben çölden çağıran sesim. Ben Büyük Ruh'un kuluyum. Kim olduğumun ne önemi var? Benim için, yapmaya çalıştıklarımla hüküm verin siz. Eğer sözlerim, ciddiyetim, kararlılığım ve aranızdaki görevim karanlıkta çabalayan birine bir teselli ya da bir ışık getirebiliyorsa, ne mutlu bana!”

Bu, celsedekilerden biri gerçek kişiliği ile ilgili bir ipucu istediğinde, varlığın verdiği yanıtıdır. Kesin olarak bildiğimiz, onun kendi katı ve dünyamız arasında bir kızilderilinin astral bedenini aracı olarak kullanan bir yüksek grubun üyesi ve onların adına elçi olduğudur. Ne var ki o, yapılan işlerin etiketlerden çok daha değer taşıdığını kabul eder ve böyle şeyler üzerinde durmak istemez.

Aşağıdaki celse ise iki varlık arasındaki işbirliğini, uyumu ve bütünleşmeyi yansıtmaktadır, görüldüğü gibi.

“Ben bir kulum sadece . Yavaş yavaş şafağı sökmekte olan yeni dünyanın bir parçası olarak, yeniden canlanması gereken unutulmuş yasaları açıklamam için beni gönderenlerin bir temsilcisiyim. Her zaman bir ağızlık parçası olarak düşünün beni. Dünyanızda varlığını hissettirmeye çalışan ve sürekli başarı

kazanan Ruh'un sesini temsil ediyorum. Tüm iradeleri, tüm akılları kusursuzca uyumlu, tüm canların bir olduğu ulu bir birlik var. Beni onlar kullanıyor, tıpkı, çok uzun yıllar gömülü kalmış olan, ama binlerce erkek ve kadının yaşamında doğru yerlerini almaları için yeniden verilen gerçekleri dünyanıza iletmemde benim bu aracıyı (medyumu) kullandığım gibi...”

Bir başka seferindeki sözler de şöyle:

“Ben sadece birkaç temel ruhsal gerçeği vurgulamak üzere geldim. Bana öyle geliyor -ki ben oldukça yaşlı bir insanım- dünyanın ihtiyacı olan; bazı yüksekte uçuşan dinsel ve soyut doktrinler değil, çoğu dinlerin özünde taht kurmuş olan; geçmiş günlerde ruh gücüyle esinlenen bazılarınca öğretilmiş birkaç yalın gerçektir: Bütün insanlar birbirinin parçasıdır. Fiziksel farklarımızın gerisinde hepimizi birleştiren ortak ruh bağı vardır.”

“Ben görevimin iki türlü olduğunu düşünüyorum her zaman.” demişti bir başka celsede. “Biri kesin yıkıcı, öteki ise yapıcı olan görevim. Önce, çok uzun bir süredir insanın ruhunu tıkayan bütün o ayrıık otlarını; kiliselerin yüreklendirdiği batıl ayrıık otlarını; din adına ileri sürülen bütün saçma, akla aykırı ve bazen de inkârcı doktrinleri yok etmek... Bütün bunlar ortadan kaldırılmalıdır, çünkü onlar hayatın yaşanması gerektiği gibi yaşanmasına köstektir.

“Görevimin yapıcı bölümü ise, almaya hazır olanlara, ne kadar akla yatkın, ne kadar yalın, ne kadar güzel ve

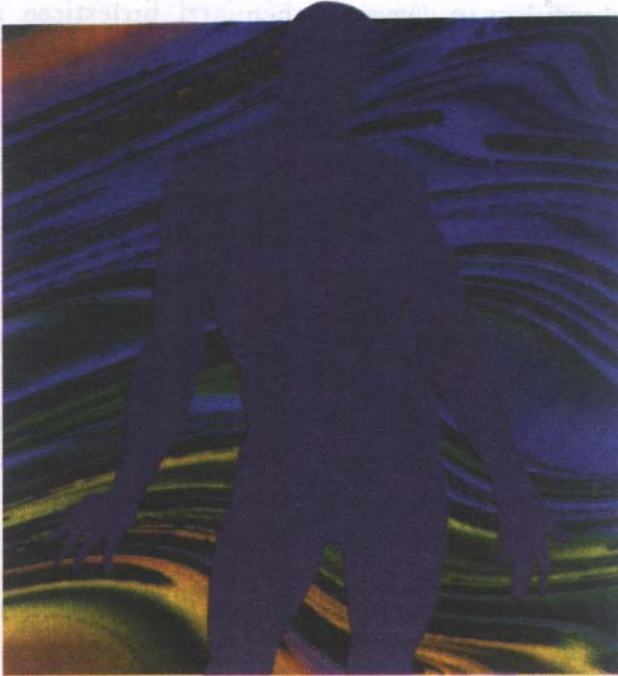
ne kadar gerçek olduğunu göstererek bilgi vermektir. İşte bu iki görev el ele yürür. Sizin ve benim dünyamda birçok sonuçlarını gördüğüm saygın batılığın eleştirisinden hoşlanmayanlar da ilgilenmez beni.”

Ruh dünyasının yüksek katlarından konuşan bu ziyaretçinin öğretilerinde vakar, espri, merhamet, anlayış ve karşı konmaz bir yücelik var. İşte muhteşem bir aydınlatma, manevi düşünce ve eylemlerin tertemiz anlayışı, bütünlüğün, cesaretin, erdemli davranışın ve Tanrı'ya, insana, yaratılan her şeye hizmetin yılmaz bir savunusu:

“Damarlarımızda akan kan aynı, her birimizin içindeki ruh aynı... Büyük Ruh hepimizi aynı ailenin üyeleri olarak yarattı. Ayrılığı O'nun çocukları yaratıyor

ve onlar esasta var olan birliği göremiyor ve onlar bilmeli ki, ruhsal gerçekler tüm dünya sistemlerinde yerlerini almadıkça gerçek bir ilerleme olmayacaktır.”

“Kardeşlik, işbirliği, hizmet, hoşgörü... İşte bunlar tüm yaşamın esasıdır ve tüm insanlar bu temeller üzerine kurmayı öğrenene kadar gerçek barış olmayacaktır. Birbirinize hizmet ediniz, birbirinizi seviniz, birbirinize yardım etmeyi isteyiniz, fazlası olan yeterince olmayana versin...İşte bunlar tekrar tekrar yinelenmesi gereken yalın gerçeklerdir. Ve şunu iyice biliyorum ki, tüm bunları kendi yaşamlarında, halkların ve ulusların yaşamlarında uygulayanlar, insandan murat edilen var oluşlarının nedenini yerine getirecek olanlardır. “Elbet ki, denemeye değer bir şeydir, bu.”



İki Yaşam Arasında

(Baş tarafı 30. sayfada)

diğini duyuyorum: ‘Banyonuz için hazır mısınız?’ Onayladığımda, içimde diyapazon çatalının rezonans oluşu gibi, enerji kabarcığına tam tınısına getiren sesler titreşmeye başlıyor... Kendimi çok iyi hissediyorum. Sonra spot ışıkları harekete geçiyor. Başlangıçta yoğun, şifa verici bir yeşil ışık tanyor beni. Sahnede olduğu gibi, çevremde bir daire oluşturuyor. Bu ışık kaybettiğim ya da zarar görmüş enerjilerimi saptıyor ve onları düzeltiyor. Sanırım, enerjim ses titreşimlerinden kabardığı için ışık daha da etkili oluyor. Sonra güç verici altın ışıklar, ardından da idrak açıcı mavi ışıklar beni yıkıyor. Sonunda, pembemsi-beyaz rengimi bir başka renk ışık düzeltiyor. Rahatlıyorum ve sevgiyle doluyorum... Şifa bittiği için de üzülüyorum.

AĞIR HASAR GÖRMÜŞ RUHLARIN YENİLENMESİ

Ağır hasar görmüş huzursuz ruhlar o denli kirlenmişlerdir ki, bunların özel bir biçimde ele alınmaları gerekir. Onlar kendileri ve başkaları için yıkıcı olmuşlardır. Bu ruhlar yalıtılmış bir yere götürülür ve onlara çok daha özel bir tedavi uygulanır. Süjelerimden bazıları bu yere “Gölgeler Çukuru” adını vermiştir. Dışarıdan bir süje orayı şöyle anlatmaktadır:

“Olumsuz enerjiler burada silinir. Burada negatif enerjili bir çok ruh yoğunlaştığından, dıştan bakanlar için karanlık bir yerdir. Değişim altındaki, korku yaratıcı bu ruhların bulunduğu yere biz giremeyiz, girmek de istemeyiz. Burası bir şifa yeridir, ne var ki uzaktan parlak bir kumsaldan görülen karanlık bir denize benzer. Bu bölgenin çevresindeki ışık daha parlaktır. Karanlık kötülüğü gösterdiği gibi, parlaklık pozitif enerjiyi ve iyiliği gösterir.

“Karanlığa dikkatle baktığınızda, onun aslında bütünüyle karanlık olmadığını, koyu

yeşilin bir karışımı olduğunu görürsünüz. Biz bunun orada çalışan şifacıların birleşmiş güçlerinden kaynaklandığını biliriz. Bu alana alınan ruhlarn insanlık suçu işlediğini de... Ne var ki onlar, başkalarına yaptıkları kötülüklerin cezasını ödemek zorundadırlar.”

Bu ruhlarn olumsuz enerjileri silinir, ama yaptıkları kötü işlerin kayıtları yerinde kalır. Aksi halde yaptıklarından sorumlu olmazlar. Yine de onlara merhametle davranılır. Öte yandan çok büyük suçlar işleyenlerin dünyaya dönmesine izin verilmez.

Orta ve ağır hasar görmüş ruhlarn yenilenme süreçlerinde farklar vardır. Bir çok süjeden aldığım bilgiye dayanarak benim vardığım sonuç şu: Enerji temizliği için en ileri yaklaşım enerjiyi yeniden modellemek, daha az etkili yaklaşım ise yeniden biçim vermektir. Bu konuda fazla bir bilgiye ulaşmış değilim. Ne var ki bundan sonraki iki olay bu konuda, az da olsa, bir fikir verebilir.

OLAY 20

Bu olaydaki süjem, son zamanlarda hastaların dengesiz enerji dağılımlarını yeniden kutuplandırma üzerinde yoğunlaşan çıkık ve homeopati uzmanı bir doktordu. Ruh dünyasındaki adı Silim olan bu kişi geçmiş yaşamlarında yüzlerce yıl bir şifacı olarak çalışmıştı.

Dr. N: Silim, bana ruh dünyasındaki gelişmiş şifacı grubunuzdan ve içinizden beşinizin aldığı özel enerji eğitiminden söz ettiniz. Önce araştırma grubunuza ne dendiğini ve ne işle uğraştığınızı anlatır mısınız?

S: Canlandırıcılara verilen eğitimi alıyoruz. Yeniden biçim vermeye... bozulmuş olan enerjiyi tutma yerinde yeniden organize etmeye çalışıyoruz.

Dr. N: Bu alan enerjileri bozulmuş olan ruhlara için bir yer midir?

S: Evet, kötü durumda olanlar, hemen grubuna dönemeyenler için... Onlar bir süre tutma yerinde kalırlar.

Dr. N: Bu karara ruh dünyasının girişinde mi varırsınız?

S: Karar veren ben değilim. Henüz o statüye ulaşmadım. Buna beni eğiten ustalara bağlı olan rehberler karar verir.

Dr. N: Öyleyse siz ne zaman sahneye giriyorsunuz?

S: Eğer yardımcı olabileceğime karar verirse, eğitimci beni çağırır ve tutma yerine gönderir.

Dr. N. Lütfen "tutma yeri"nin ne anlama geldiğini ve bu yerin nasıl bir yer olduğunu anlatır mısınız?

S: Hasar gören ruhlara canlanma tamamlanana ve sağlıklarına kavuşana kadar burada tutulur. Bu mekan dev bir an kovanına benzer. Şifa sırasında her ruh bir hücrede kalır.

Dr. N: Bu tür işe neden memur edildiniz acaba, sizin düşünceniz nedir?

S: Bir çok yaşamımda hasarlı insanlarla çalıştım, bu konuda uzun bir geçmişim var. Bir canlandırıcı olup olamayacağımı sorduğumda, isteğim onaylandı ve eğitimime başladım.

Dr. N: Öyleyse ağır yaralı bir ruh tutma yerine döndüğünde, sizi mi çağırıyorlar?

S: Hayır, ben sadece orta hasar görmüş olanlar için çağırılıyorum. Henüz yeniyim. Bilmediğim daha çok şey var.

Dr. N: Peki, hasarlı bir ruhun neden tutma yerine gönderildiğini açıklar mısınız?

S: Bunlar, önceki kötü yaşamları sonucu, gelişim gösteremeyen ruhlardır. Her beden

onları biraz daha kirletmiştir. Ben daha çok onlarla ilgilenirim.

Dr. N: Enerjileri tükenmiş olan bu ruhlara yardım ararlar mı, ya da tutma yerine gitmelerini için zorlanırlar mı?

S: Kimse zorlanmaz. Tümüyle etkisiz olduklarından ve tekrar tekrar aynı hataları yaptıklarından yardım için feryat eden onlardır. Daha sonra rehberleri yaşamları arasında yeteri kadar iyileşemedikleri görülür ve yenilenme isterler.

Dr. N: Ağır hasarlı ruhlardan da aynı feryat yükselir mi?

S: Belki daha az...

Dr. N: Silim, hasarlı bir ruh üzerine çalışmak için tutma yerine çağırıldığınızda neler olduğunu şimdi bana ayrıntılı olarak anlatın lütfen.

S: Yeni geleni karşılamaya gitmeden önce Yenileme Ustalarından biri yenilecek enerji yerleri konusunda bilgi verir. Biz de zarar görmüş bu ruhlara ilgili bildiklerimizi yeniden bir gözden geçiririz.

Dr. N: Bu bana ameliyattan önce röntgeni inceleyen operatörleri anımsatıyor.

S: Evet, bu bana üç boyutta neler göreceğim konusunda bir fikir verir. Enerji tameri ile ilgili meydan okumalar hoşuma gider.

Dr. N: Evet, şimdi neler yaptığınıza bakalım.

S: Benim açımdan olayın üç aşaması vardır. Zarar görmüş enerjinin bütün bölümlerini kontrolle işe başlarız. Sonra bloke edici karanlık alanları ortadan kaldırılır ve geriye kalan boşluklar yeni temiz ışık enerjisinin kaynaşması ile yeniden dokunur. Bunun üzeri tekrar kaplanır ve güçlendirmek için tamir edilmiş enerjiye katılır.

Dr. N: Bu işlemin her aşaması ile kendiniz mi ilgilenirsiniz?

S: Hayır, ben değerlendirme aşaması için eğitildim, biçim değişikliğinin pek karmaşık olmadığı ikinci aşamada da biraz yardımcı olabilirim en fazla.

Dr. N: Çalışmaya başlamadan önce, enerji ciddi biçimde hasar görmüşse ne yaparsınız peki?

S: Zarar görmüş enerji katı yumurtaya benzer, beyaz bölümü katılaşmış ve sertleşmiştir. Onu yumuşatır ve fiziksel ve duygusal hasarla oluşan karanlık boşlukları doldururuz.

Dr. N: Yeniden düzenlemeyi, yeni temiz şifa enerjisi ile yaptığınızı söylemiştiniz. Bu nasıl yapılır?

S: Yoğun şarj ışıklarıyla... Çok ince bir iştir bu, çünkü kendi titreşim ayarınızı hasarlılığının yarattığına uygun bir düzenle

sürdürmek zorundasınızdır.

Dr. N: Bir ustanın kendi enerjisi de kullanılabilir mi bu işte?

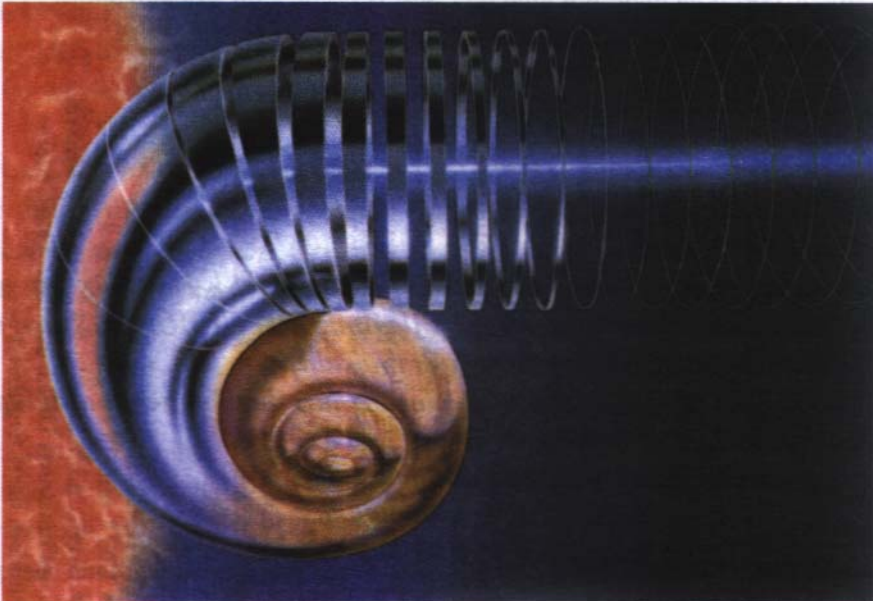
S: Evet, ne var ki kullanmadığım, ya da tecrübe eksikliğim dolayısıyla bilmediğim başka yeni temiz enerji kaynakları da var.

Dr. N: Bütün bu yeniden biçim vermekle, ruhun ölümsüz kişiliğini değiştirmiyor musunuz peki?

S: Hayır, biz güçlendirir... ruhsal bedeni orijinal biçimine getiririz sadece. Ve bunun yeniden olmasını arzu etmeyiz.

Dr. N: Son sorum şu, Silim, işinizi bitirdiğinizde yenilenen ruha ne olur?

S: Değişirler. Hepsi de daha bir süre bizimle kalır... sesle, müzikle, ışıkla, renklerle de tedavi edilirler... Daha sonra eğer o kişi önceki yaşamlarında başkalarına da zarar vermişse... geri dönmesi ve verdiği zararı telâfi etmesi için destekleriz onu.



ÖYLE BİR VAHA KI

(Baştarafı 17.sayfada)

için... gönüllerdeki pası dillerdeki acı tadı silmek için iyilik yapıyorlar... Bunu da gerçekten iyi yapıyorlar. Çünkü iyi insanlar, çevrelerindeki her şeyin de kendi gönülleri ve düşünceleri kadar emsalsiz olduğunu bilirler. Hiç kimsenin örselemeden, sendelemeden, her insanın yazgısının içinde yürüyerek, sonsuz sevginin kaynağına ulaşması için baston olurlar.

Onlar, her canı O'nun armağanı diye yüreklerinde taşırlar... Zorda olana yetişirken, darlığa çare ararken, bir yoksula el verirken özel olmanın güvenine yaslanırlar. İçlerinde insan olmanın inancı, insana özel ve güzel davranmanın kıvançıyla buluşur. Aydınlığı da karanlığı da iyi görenlerdir. Bu nedenle daha çok insana ulaşmak, sevmek ve sevindirmek için koşarlar... koşarken sendelemezler, tereddütsüz vermeyi, verdikçe iyiliklere kılavuz olmayı yeğlerler...

Özel insanları tanıyanlar, onları bilenler, onlardan alanların yüreklerinde paslanmış benlik kilidi çözülür, insanî bilincin kapısı cömertliğe, şefkâte ve hizmete giden geçide yol olur. Bu yol bize, kendimiz kadar karşımızdakinin, yanımızdakinin, onun yanındakinin, en uzaktakinin de özgün ve saygıya değer olduğunu hatırlamamızı, insanca yaklaşımla varoluş nedenimizi düşünmemizi sağlarsa... İşte o günde gönümüzden yaşamımıza inen büyük neşe ve eşitlik, O'nun katında insanın insana farksızlığını görmemize vesile olursa... hayır ve iyilik bütün gönüllerdeki insana ulaşırsa... O gün, insanoğlu için en kutlu bayram günü olur. O'nun muhabbeti ve esasları her gönülden her elden geçip, yeryüzüne iner.

Şu karlı gün var ya! Bence bayram günü değil, henüz gönüllerimize inen pası çözemedik... bir çözebilsek...

Değerli Abonelerimiz,

Sevgisini, bilgisine harç yapan SEVGİ DÜNYASI Derginiz bu yıl 33. Yılını doldurmuş bulunuyor. Dileğimiz SEVGİ DÜNYASI ışığının sizlerin de sayesinde her yeri aydınlatmasıdır.

2002 Yılı Abone fiyatlarımızı siz okurlarımızı da düşünerek aşağıdaki gibi belirledik.

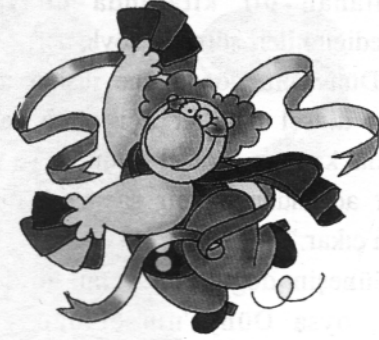
Aylık Birim Dergi Fiyatımız: 1.500.000.- TL.

Yurt İçi Yıllık Abone Fiyatımız: 18.000.000.- TL.

Yurt Dışı Yıllık Abone Fiyatımız: 25.000.000.- TL.

Hayatımız Mizah

Güngör Özyiğit



Kılı kırk yaran hocanın birine sorarlar: “Hocam, bize Yakup Peygamber'in oğlu Yusuf'u Allah rızası için kurban ederken, gökten keçi indirilişinin hikâyesini anlatır mısınız?”

Hocanın tepesi atar ve “Bre belleksiz insanlar!” der “Bu sorunun neresini düzelteyim! Oğlunu kurban etmeye kalkan, Yakup Peygamber değil Hz. İbrahim, oğlu Yusuf değil İsmail, gökten inen ise keçi değil koyun!”

Hani deveye “Boynun neden eğri?” diye sormuşlar da, o da “Nerem doğru ki” demiş.

Gerçek, insanın elinde ve dilinde öylesine eğilip bükülmüş ki, neresini düzelteceğini şaşırıyor insan. Gerçeğin bu denli şaşmasına şaşmamak elde değil!

* * *

Hoca'nın biri camide vaaz verirken birden coşar ve cenneti kastederek şöyle der: “Ey cemaat, bir yer vardır ki, varıl, yoksul, yaşlı, genç, neşeli, kederli, her ne halde olursa olsun, oraya giren mutlu ve

bahtiyar olur. Bilin bakalım orası neresi?”

Bu bilmecemsi soruya arkada oturan, akşamdan kalma bir Bektaşî cevap verir:

“Sorma bana orası neresi

Bana göre Agustul'un meyhanesi”

* * *

Dinsizliği ile tanınan Abdullah Cevdet, bu ününden rahatsız olmak şöyle dursun bir de zevk almış. Günün birinde Süleyman Nazif'e Abdullah Cevdet'in dinsizliği ile ilgili olarak ne düşündüğünü sorarlar. Şu cevabı verir:

“Abdullah Cevdet'in dinsizliğinden anlayın ki, din iyi bir şeydir. Eğer din kötü bir şey olsaydı Abdullah Cevdet hiç şüphesiz dindar olurdu.

İyi insan, insana Tanrı'yı hatırlatır. Kötü insan ise şeytani çağrıştırır. İnsan kendini başkalarının diliyle de görmeyi bilmeli ve öyle değerlendirmeli.

* * *

Yirminci Yüzyılın sonunda Suudi Arabistan'ın Şeyhülislâmı sayılan, Üniversitenin rektörü olan din bilgini

Abdülaziz Bin Bâz, 1970’li yıllarda yayınlanan bir kitabında dünyanın dönmediğini ileri sürer ve şöyle der:

“Dünya'nın döndüğüne ilişkin iddia, sadece dinsel nakiller açısından saçma olmakla kalmaz, görsel kanıtlar ve gözlemler açısından da bir saçmalık olarak ortaya çıkar.”

Güneşin doğup battığını gördüğümü, oysa Dünya'nın olduğu yerde durduğunu görüp durduğumuzu göz-

lemleyen sözümona din bilgini, buna göre “Dünya dönüyor!” diyenlerin nasıl bir sapıklık içinde olduklarını söyler.

Dünya'nın öküzün boynuzları üstünde durduğunu söyleyenlere, bilgin ve şair Ömer Hayyam'ın cevabı böylesi din bilginleri için de geçerli:

“Dünya'nın öküzün boynuzları üstünde durduğu doğru değildir; ama buna inanan öküzlerin bulunduğu doğrudur.”

Sevgili Dostlar

(Baştarafı 1. sayfada)

Dünya dert yeri değildir aslında. Canlıları ve Dünya'yı Yaratın, Dünya'yı canlılar için en güzel bir ortam olarak yaratmıştır. Canlıların ve bilhassa insanların sağlıklı yaşamaları, huzurlu ve mutlu olmaları için her şey ince ince düşünülmüş, yerli yerine konmuştur. Ekolojik denge kurulmuş, insanın yükselmesi ve olgunlaşması için de her imkân önüne serilmiştir. Dünyayı cennetlikten çıkaran insanların bilgisizliği ve bencilliğidir. İşte bilenlerin görevi, bilmeyenlere öğretmek, gaflet uykusunda olanları sevgiyle ve şefkâtle uyandırmaktır.

En derin sevgilerimle,
Dr. Refet Kayserilioğlu